

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 61.

De geesten van Bertha Dunkel.

10 cents.
België 25 cent.

Eén oogenblik flitste een lichtstraal in de duisternis en de verbaasde spiritisten zagen, dat bloemen van de zoldering omlaag zweefden

TANDMIDDELEN L. POOL & ZONEN munten uit door
kwaliteit en billijken prijs.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN „ROMAN-BOEKHANDEL VOORHEEN A. RICHLER”, SINGEL 236, — AMSTERDAM.

EERSTE HOOFDSTUK.

De nagel aan de doodkist van den inspecteur van politie.

Uit de kamer van den inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard, die de schrik was van de Engelse misdadigers, klonk een luid gevloek.

De zich in het voorvertrek van den inspecteur bevindende politie-agenten keken elkander aan en fluisterden:

„Hij heeft heden weer zijn feestdag! Hij vloekt om de zonden van zijn medemenschen”.

Ofschoon zij nieuwsgierig aan de deur van het bureau stonden te luisteren, werd het hun toch niet duidelijk, wat de oorzaak er van was dat de „geweldige” zulke ellenlange vloeken uitte.

Dicht bij den inspecteur zat de in Londen populair geworden „vloer”, zooals het volk den secretaris van Baxter noemde.

In het gewone leven droeg hij den mooien naam van Marholm en was, voordat de inspecteur van politie hem in zijn persoonlijken dienst nam, een der bekwaamste detectives van de Londensche politie geweest.

De pers beweerde zelfs, dat Baxter hem juist op zijn bureau had geplaatst omdat hij te veel dienstijver betoonde.

De „vloer” had juist zijn blik geslagen in een bundel akten en hield de papieren zoo dicht voor zijn

Raffles No 61.

oogen, dat Baxter zijn gelaatstrekken niet kon onderscheiden.

En deze trekken waren alles behalve droevig!

De aanhoudende vloeken van den chef schenen de „vloer” kostelijk te amuseeren.

Hij was misschien de eenige, die niet bevreesd behoefde te zijn voor de woedende uitvallen van den inspecteur.

Ja men kon hier zelfs gerust beweren dat tusschen den chef en den ondergeschikte een tegenovergestelde verhouding bestond!

De „vloer”, die steeds getuige was van de gebreken van zijn chef, bezat zonder twijfel een macht over inspecteur Baxter.

De inspecteur zat voor de met akten bedekte schrijftafel en las in de „Times”. Zijn gelaat stond woedend. Zijn oogen keken vol toorn op hetgeen hij las.

Met donderende stem sprak hij:

„Het is een onbeschaamdheid van deze perslui mij, — — — geheel alleen mij verantwoordelijk te stellen voor de nieuwe misdaden van dit sujet, van dezen dief Raffles!

Is dat ook niet uw meening Marholm?”

De „vloer” keek op, trok een onverschillig gezicht en antwoordde:

„Ik meen dat uwe woorden dief en meer dergelijke evenmin op Raffles toepasselijk zijn, als al het andere dat u nog meer gezegd hebt!”

Woedend sloeg de inspecteur van politie met de vuist op de schrijftafel, wierp de courant weg, sprong naar de „vloer”, die zonder zich te verroeren den „geweldige” aankeek.

„Marholm”, riep Baxter, „wilt ge uw oud spel weer met mij beginnen en dezen misdadiger misschien nog verdedigen?”

„Hij is geen misdadiger!” antwoordde de „vloer” op drogen toon.

„Hij is dat wel!” brulde Baxter woedend.

Nogmaals antwoordde de secretaris: „hij is het niet!”

„Ik zeg u!” schreeuwde Baxter, terwijl hij de „vloer” beetpakte en hem heen en weer schudde, „hij is een misdadiger en als ik u dit zeg, dan moet dat u genoeg zijn!”

Maar de „vloer” bleef onverbiddelijk.

„Dat is mij niet genoeg, mijnheer de inspecteur van politie.”

„Het moet u genoeg zijn!”

„Nee, dat is het niet!”

„Maar dat zal het!”

„Goddam, sir, ik zeg u voor den laatsten keer dat het voor mij niet voldoende is!”

Baxter had er nu genoeg van. Buiten adem van woede keek hij den kleinen Marholm aan en zeide:

„Gij en Raffles, gij beiden maakt mij nog krankzinnig.”

De „vloer” haalde de schouwers op en begon, alsof de inspecteur niet meer aanwezig ware, de vóór hem liggende akten verder te bestudeeren.

Dat ergerde den inspecteur nog meer en met een zachte stem vroeg hij:

„Hebt ge niet gehoord wat ik u gezegd heb, Marholm?”

„Wat bedoelt u?” antwoordde de „vloer” onverschillig.

„Hoor eens, Marholm,” sprak Baxter, nu weer met zijn gewone stem, „ik heb genoeg van dezen eeuwigdurende strijd met u! Van u kan nooit iets terecht komen, ook dan niet, wanneer ik mij alle moeite met u getroost! Ik kan geen flink ambtenaar van u maken!”

„Dat is vreeselijk,” gaf de „vloer” lachend ten antwoord, „dan zal ook mijn wensch om deze betrekking te verlaten, vervuld worden! U weet, dat ik reeds

sedert een jaar iedere gelegenheid aangrijp om iets anders te vinden.

„Als het niet om der wille van mijn vrouw en kinderen was, dan zou ik hier geen minuut langer willen blijven! Want het is waarlijk geen plezier van den vroegen morgen tot den laten avond, ja soms nog des nachts te zamen te zijn met iemand als u bent.”

„Wat zegt ge daar, ik wurg u, ik bega een moord!”

De „vloer” antwoordde: „Ik geloof dat u daartoe in staat bent!”

De inspecteur van politie scheen opzettelijk de laatste woorden niet te willen verstaan.

Hij deed alsof de „vloer” niets gezegd had, ging aan zijn schrijftafel zitten, stak een sigaar op en sprak:

„Als ge inderdaad iets voor mij, uwen chef, gevoeldet, Marholm, dan zoudt ge mij niet zoo tegenspreken, dan zoudt ge mij helpen overleggen, hoe wij dezen Raffles eindelijk onschadelijk zouden hebben kunnen maken!

„Ge zult met mij moeten toestemmen, dat het niet aangenaam is zich te laten bespotten! Ik heb een afkeer van iedere courant die ik in de hand krijg, want wat lees ik er in? — — — Steeds artikelen vol spot op mij!”

Hij verhief zijn stem en herhaalde:

„Ja, ja, niets dan spot en dat wil ik mij niet langer laten welgevallen! Iedere straatjongen in Londen veroorlooft zich, ironisch over mij te spreken! Met mij te spotten, die gedurende mijn dienstjaren reeds 2879 misdadigers gearresteerd heb!”

„Daar mankeert precies een halve aan!” riep de „vloer” en begon hetzelfde oogenblik zijn pijp te stoppen.

„Wat voor een halve? Ik kan geen halve misdadigers!”

„Welnu, dat hindert ook niet!”

„En ik, die Goddam, bijna 3000 misdadigers arresteerde, ik kan dezen Raffles maar niet te pakken krijgen, het is schandelijk, dat moet ik zelf bekennen!

„Die man heeft zeker een verbond met den duivel gesloten! Ja met den duivel, Marholm, anders zou het hem wel onmogelijk zijn, mij en al mijn detectives te ontkomen!

„Goddam ik wou dat ik in verstandhouding met de geesten leefde, misschien konden deze gedaan krijgen, wat mij onmogelijk is!”

„Probeer het eens met hen in aanraking te komen! Wij hebben hier toch een bureau voor spiritisme. Misschien kunnen deze menschen u zeggen, hoe ge Raffles te pakken kunt krijgen!”

Baxter begon zware rookwolken uit te blazen en viel in zijn stoel neer, terwijl de „vloo” hetzelfde deed en eveneens groote rookwolken uitblies.

Na eenig stilzwijgen sprak de inspecteur van politie: „Weet je wat, Marholm, ik zal het inderdaad eens met het spiritisme beproeven! Hoe denkt gij daarover?”

„Ik denk in het geheel niet”, antwoordde deze. „U weet toch wel, dat ik als ondergeschikte er geen eigen meening op na mag houden! Bovendien heb ik steeds ondervonden, dat, wanneer ik iets beweerd heb, het door u verkeerd verstaan is!

Ik wil daarom mijn meening liever vóór mij houden!”

„Begint ge weer opnieuw?” sprak Baxter mismoe- dig. „Nauwelijks hebben wij vrede gesloten of ge vangt reeds weer aan!”

„Volstrekt niet”, lachte Marholm, „nu zeg ik u mijn meening!”

„Goddam! sir!” ging Baxter voort, „zoö pas beweert ge, geen eigen meening te hebben, terwijl ge die nu reeds laat hooren! Gij verzet u voortdurend tegen de discipline, die ik hier heb uitgeoefend!”

„Dat heb ik ook al gedacht!” antwoordde de

„vloo”, hij begon in de akten te pluizen alsof hij zich verder niet meer om Baxter wilde bekommeren.

Baxter ging nu ook aan het werk en nadat zij verscheidene uren in de akten gesnuffeld hadden, sloeg het twaalf uur, doch nog vóór men den laatsten klokslag hoorde, hadden beide beambten hun pennen reeds neergelegd om te gaan ontbijten.

Marholm haalde een pak met brood te voorschijn, terwijl Baxter zijn pels aantrok om in een tegenoverliggende restauratie een warm ontbijt te gebruiken.

Toen Baxter gereed stond om het gebouw te verlaten sprak hij tot de „vloo”: „Hoor eens Marholm, kent ge hier in Londen een spiritistische vereeniging?”

„Neen!” zeide de secretaris, „maar de politiesergeant Barto is, naar ik vernomen heb, overtuigd spiritist; die kan u daarover nader bericht geven!”

„All right”, antwoordde de inspecteur van politie, „zorg er voor, dat de sergeant in mijn bureau komt!”

Daarmede zette hij zijn hoed op en ging heen.

Lachend keek de „vloo” hem na en zeide:

„Als hij nog niet heelemaal krankzinnig is, dan wordt hij het nu!” Daarna schelde hij en gaf den binnentredenden politieagent het bevel om sergeant Barto op het bureau te bestellen.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een spiritist in uniform.

De politie-sergeant Barto was een zestigjarige, in den dienst grijs geworden ambtenaar; hij was onder zijn collega's bekend als een voorbeeld van domheid.

Hij had steeds allerlei traktaatjes in zijn zak, die hij zijn collega's in de handen stopte.

Zijn manier om de menschen tot een beter leven te bekeeren ging zelfs zóó ver, dat hij de reclamepapieren aan muren, in omnibussen en overal, waar daarvoor maar eenige gelegenheid bestond, aanplakte.

Hij was een overtuigd aanhanger van het spiritisme en in deze kringen zeer gezien.

Toen hij in het bureau van den inspecteur van poli-

tie kwam, was deze nog niet uit de restauratie teruggekomen, zoodat hij wachten moest.

„Goeden dag, Barto”, begroette hem de „vloo” en stak opnieuw zijn pijp aan.

De man keek voor zich en antwoordde met zalvende stem:

„Ik zie dat u rookt, mijn waarde heer Marholm; hoe dikwijls heb ik u niet vermaand om dit duivelsch kruid, dat u tot allerlei verkeerde dingen vervoeren kan, niet meer aan te raken! Maar ge wilt niet hooren, gij wilt uw ziel aan de nicotine verkoopen!

„Ge gevoelt u nu nog wel in dezen stikkenden rook,

die dat duivelsch goed om zich heen verspreidt en ge denkt er niet aan, uw ziel van dit vergif te zuiveren!

„Ik zeg u, Marholm, ge moet u bekeeren voordat het te laat is! Laat uw tabakslust varen, waarmede de duivel u op een dwaalspoor brengt en luister naar de stem, die thans tot u spreekt!”

„Ik weet dat! Ik weet dat!” antwoordde Marholm vroolijk. „Tabak is een vergif uit de hel; mijn ziel wordt er door vernietigd! Maar mij helpt daartegen niets, Ik ben zoo verslaafd aan het duivelsch kruid, dat men bij mijn begrafenis mij maar een pijp tabak tusschen de tanden moet stoppen!”

„Ach, ach!” steunde de sergeant, „u spreekt een doodzonde uit. Hiernamaals zal het slecht met u gaan!”

„Kom, kom!” lachte de „vloo”, „dat zal wel zoo efg niet loopen!”

„Spot niet, Marholm! Spot niet! Hiernamaals zult ge gewaar worden, wat het zeggen wil, als ge in een wit of in een zwart kleed moet rondwandelen!”

„Kom, Barto,” sprak de „vloo” en keek hem daar bij ernstig aan, „zijn daar boven niet ook gele, groene en roode costumes?”

Op deze vragen kon geen antwoord meer gegeven worden, want de deur werd geopend en inspecteur Baxter kwam binnen.

„O! Ben jij daar, sergeant Barto!” sprak hij, terwijl hij zijn pels uittrok en het zich gemakkelijk maakte.

„Ik heb u laten roepen om mij raad te geven. Het betreft slechts gedeeltelijk een dienstzaak, daarom zullen wij haar als privaatsamen bespreken!”

„Moge de hemel mijn brein verlichten, opdat ik u een goeden raad kan geven,” zeide Barto en sloeg zijn oog en naar den hemel.

De „vloo” sprak intusschen tot zich zelf: „Nu ben ik zeer nieuwsgierig, wat Baxter en deze gek te zamen bespreken zullen!”

„Ga zitten!” sprak Baxter en nadat sergeant Barto plaats had genomen, sprak hij verder:

„Ik heb vernomen, dat gij een aanhanger zijt van het spiritisme!”

„Jawel!” antwoordde de sergeant, „ik behoort tot die verlichte personen, die meer weten dan alle anderen.”

„Dat weet ik reeds!” gaf de inspecteur van politie ten antwoord.

„Ik acht het als mijn grootste eer,” ging Barto

voort, „dat ik niet allen lid, maar zelfs president ben van de spiritistische vereeniging „Morgenrood”.

„Wij hebben in onze vereeniging reeds groote openbaringen ontvangen en ontvangen die nog dagelijks van onze lieve zusters en broeders, die reeds in zalige gewesten zijn aangekomen.

„Zelfs de bijeenkomst, die ik heden met u heb, mijnheer de inspecteur, openbaarde zij mij in onze laatste zitting, door den mond van ons goddelijk medium, den heiligen Bombastus!”

„Wie vertelde u dat?” vroeg Baxter, die dezen naam nog nooit gehoord had.

„De heilige Bombastus,” antwoordde de sergeant van politie met vromen oogopslag.

„Mag ik weten wie dat is?” vroeg de „vloo” en trachtte zijn glimlach onder een ernstigen plooi te verbergen.

„Bemoei u met uw eigen zaak!” riep Baxter hem toe. „Meng u niet in mijn gesprek!”

„Het is jammer voor u, Marholm,” sprak de sergeant van politie, „uw ziel ligt geboeid in de armen van den duivel en ik heb innig medelijden met u!”

„Ja, zeg dat wel,” zuchtte Baxter, „u hebt volkomen gelijk! Die man is van den duivel bezeten. Meestal spreekt een booze geest uit zijn mond.”

„In ons menschen woont een afgescheiden ziel, die spreekt door onzen mond onze gedachten uit,” sprak Barto met een zalvende stem.

„In u, Marholm, in mijn door den duivel bezeten collega woont zeker een plaaggeest.”

„Dat komt goed uit!” zeide Baxter, „ik spreek uit ondervinding! ik weet het! de man is dikwijls onuitstaanbaar!”

„Neem het hem niet kwalijk,” sprak Barto, „hij zelf is dat niet, maar er woont een booze geest in hem! Ik zou mij gelukkig achten, als het mij gelukte, in een van onze zittingen dien geest uit Marholm te kunnen verdrijven!”

„Daarmede ben ik niet gediend! ik bedank beleefd!” zeide Marholm, „houd u maar met uw eigen geesten bezig! Die van mij zijn goed bezorgd!”

„Laten wij ons verder niet met hem bemoeien” sprak de inspecteur van politie, „en laten wij ons gesprek voortzetten.”

„Gij beweerdet zoo even, dat gij in uw zittingen openbaringen hebt ontvangen uit het hiernamaals?”

„Ja, dat hebben wij!”

„All right, zeg mij nu eens, zijn uw geesten in staat middelen en wegen aan te wijzen, waar langs men sommige dingen bereiken kan?”

„Ja, dat kunnen zij! Wij hebben nog eerst voor korten tijd een voorbeeld gehad; toen werd reeds een week vóórdat het ongeluk plaats had, door den mond van ons medium Bertha Dunkel aan een bekend pikeur van de renbaan dat ongeluk voorspeld.

„Wij hebben den man gewaarschuwd, hij wilde niet luisteren en is gevallen!”

„Is dat waarlijk gebeurd?” vroeg de inspecteur van politie, „dat zou toch kolossaal zijn!”

„Het is gebeurd,” herhaalde de sergeant.

„Hm!” dacht Baxter en sprak: „dan zal het ook wel mogelijk zijn, dat uw geesten een verklaring geven kunnen over dat, wat men wenscht te weten!”

„Dat doen zij, maar voor alles is het noodig, dat men een overtuigd aanhanger van het spiritisme is, voordat men den rang bereikt, dat de geesten iemand persoonlijk openbaringen geven!”

„Zeg mij dan nu, hoe lang het duurt tot dat men dezen rang bereikt heeft?”

„Ach”, meende de sergeant, „aangezien gij tot de beschaafde lieden behoort mijnheer de inspecteur, zal daar niet zoo'n lange tijd voor noodig zijn.

„Als u, zoo als ik vermoed, steeds zedelijk geleefd hebt, dan misschien reeds na eenige zittingen”.

„De vloer” lachte stilletjes achter zijn akten.

„Zedelijk geleefd te hebben is goed,” dacht hij bij zich zelf. Hij kende het leven van zijn chef volkomen en wist dat deze steeds den don Juan had gespeeld.

„Ik heb gehoord,” sprak Baxter verder, „dat ge president zijt van de spiritistische vereeniging „Morgenrood”, en ik verzoek u mij als medelid van deze vereeniging aan te nemen, opdat ik daardoor mijn grootsten wensch vervuld krijg — — ik wil u namelijk openhartig zeggen, waarde Barto, dat ik hoop, bij u een raad te krijgen om een der gevaarlijkste menschen van deze eeuw, een zekeren Raffles, dien ook gij kent, onschadelijk te maken.”

„Raffles?” herhaalde de politie-sergeant, „u moet weten, mijnheer de inspecteur, dat het met Raffles een aardig geval is! Ik zelf heb mij met deze zaak reeds ingelaten en het is wel merkwaardig, dat ons zoo hoog geroemd medium, Bertha Dunkel, nog geen opheldering krijgen kan, hoe men Raffles kan gevangen nemen.”

„Wel zoo,” meende de inspecteur van politie, „dan heeft het misschien ook geen doel dat ik spiritist word.”

De sergeant van politie begreep, dat hij een domheid begaan had. In geval zijn chef lid der vereeniging werd, dan kon hem dat van grooten dienst zijn om

bevorderd te worden en daarom trachtte hij zijn begane fout dadelijk weer goed te maken en zeide:

„Misschien heb ik geen kracht genoeg in mij om haar behoorlijk te controleeren.”

„Wat beteekent dat?” vroeg de vloer.

„Zwijg toch!” sprak Baxter, wien ieder woord van de „vloer” hinderde.

„Kracht om te controleeren,” gaf de sergeant van politie ten antwoord, „is een geest, die ieder mensch begeleidt en het hem mogelijk maakt, met andere geesten in verbinding te komen. Zij behoedt ons ook voor al wat kwaad is en roept tot onze bescherming de hulp in van bevriende geesten.

„De geest van mijn controle is die van een vroegeren onderwijzer, die in de zestiende eeuw geleefd heeft en deze heeft „naar mijne veronderstelling” in dien tijd van Raffles nog niets geweten.”

„Hi, hi, hi!” grinnikte de „vloer” voor zich heen.

„Wanneer is uw eerstvolgende zitting?” vroeg Baxter.

„Gij treft het goed,” antwoordde de sergeant, „hedenavond hebben wij een bijeenkomst ten huize van Dr. Martens.”

„Dr. Martens?” antwoordde de inspecteur, „is dat misschien de arts, die een kliniek in Hyde Park heeft?”

„Jawel,” sprak de sergeant, „hij is tot nu toe een onzer invloedrijkste medeleden en heeft zich en zijn vermogen geheel ten dienst van het spiritisme gesteld”.

„All right,” dacht Baxter, „waar Mr. Martens komt, kan ook ik komen.

„Hoor eens, hoe staat het eigenlijk met den tafeldans?”

„O,” antwoordde de spiritist, „ik ben in de gelegenheid mij iederen dag door de tafel inlichtingen te doen geven.”

„Wel drommels,” sprak Baxter, „kunt ge dat inderdaad?”

„Wel zeker,” antwoordde de sergeant, „indien ge daarvoor een bewijs hebben wilt, dan ben ik bereid.”

„Marholm,” riep de inspecteur en de „vloer” stond op.

„Kunt ge mij niet een tafel bezorgen, waarop wij kloppen kunnen?”

„Wel zeker,” antwoordde de secretaris, „tenminste, wanneer ge er op staat om te willen kloppen.

„Kan dit niet met het schrijfbureau geschieden?”

„Ge hebt toch wel gehoord, dat ik een tafel hebben wil; brengt er dadelijk een hier.”

„All right,” sprak de „vloer” en verliet in haast het vertrek.

Er verliep eenige tijd, toen werd de deur geopend en acht sterke politie-agenten, begeleid door de „vloot“, sleepten een zware tafel in het bureau.

„De tafel deugt niet,“ sprak de sergeant.

„En waarom niet?“ vroeg de „Vloot“, „andere tafels hebben wij niet. Hier is alles solide en massief. Indien ge een salontafel hebben wilt, dan zouden wij die uit de woning van den inspecteur moeten halen.“

„Misschien kan het er toch mede gaan,“ sprak Baxter. „Zullen wij het niet eens beproeven?“

Mr. Barto bedacht zich eenige seconden, waarna hij antwoordde:

„Ik zal het beproeven, mijnheer de inspecteur; ik geloof wel, dat het gaan zal.“

„Gaat nu maar heen,“ beval de „Vloot“ aan de politie-agenten.

„Tot uw orders, mijnheer de secretaris,“ en zij vertrokken.

Te vergeefs overpeinsden de brave politiedienaren, wat de inspecteur en de sergeant met een tafel doen wilden.

De sergeant zette een ernstig gezicht, plaatste twee stoelen tegenover elkander aan de tafel en noodigde daarna den inspecteur om plaats te nemen, terwijl hij zelf ook ging zitten.

Met een zeer gewichtig gebaar begon hij:

„Hooggeëerde mijnheer de inspecteur!

„Ik hoop, dat de geesten, die zich aan ons zullen vertoonen, geen zoogenaamde leugengeesten zullen zijn, maar dat wij inderdaad edele en welgezinde geesten voor ons zullen krijgen. Mochten er leugengeesten komen, dan is het niet *mijn* schuld.“

„Wij zullen nu het geheimzinnigste van alle geheimzinnigheden en mededeelingen uit het hier namaals met eigen ooren kunnen hooren.“

„Leg nu uw handen op de tafel. Ik zal de vragen stellen en dan het alfabet opzeggen. De letters, die de tafel ons aangeeft, zullen het antwoord zijn.“

„Op welke manier wijst de tafel dat dan aan?“ vroeg inspecteur Baxter.

„Als zij driemaal klopt, dan is het „ja“, klopt zij slechts éénmaal dan is het „neen“. Laat ons dus beginnen.“

Noch mr. Baxter, noch mr. Barto, die beiden hun uitgespreide vingers op de tafel hadden liggen, letten op „de Vloot“, die achter den sergeant plaats genomen had en dezen met aandacht gadesloeg.

Hij zag duidelijk, dat de spiritist zijn rechervoet onder de tafel geschoven had.

„O!“ dacht hij bij zich zelf, „broedertje, ik begrijp je reeds, dat is geen kunst, op deze manier kan ik de geesten ook opkloppen. Hij gaat straks met zijn voet de tafel in beweging brengen en laat dan kloppen, zooals hij dat wenscht.“

„Een groet aan de geesten!“ begon de sergeant, „we zitten hier aan Uwe tafel en wachten op U, waarde „geesten“, om ons te antwoorden. Wilt ge dat doen?“

Hij begon nu het alfabet op te zeggen.

Toen hij bij de letter Y gekomen was, klopte de tafel voor het eerst driemaal. Dan kwam de letter E en het laatst de letter S.

Het woord heette dus Yes, hetgeen in het Hollandsch „ja“ beteekent.

De „vloot“ beet zich op de tong, want hij had gezien, dat Barto met zijn voet de tafel bewerkte.

De haren van den inspecteur begonnen langzaam te rijzen. Dat was iets onmogelijks!

De sergeant vroeg nu:

„Lieve geesten, wilt ge mij zeggen wie van u dit antwoord gegeven heeft?“

Weer klopte de voet „ja“ en eenige oogenblikken daarna begon hij den naam Raphaël te spellen.

„Ha, ha, ha, — ha, ha, ha,“ zeide de sergeant, „mijnheer de inspecteur dat zal zeker uw controlegeest zijn, Raphaël is een heilige naam.“

„Een heilige naam?“ vroeg de inspecteur, „het komt mij voor, dat ik dien naam reeds eenmaal in een museum gehoord heb. Ik geloof, dat het een beeldhouwer is.“

„Dat zullen wij dadelijk gewaar worden!“ sprak Barto en begon de tafel te vragen wie Raphaël was.

Na korten tijd klopte de tafel:

R - e - s - t - a - u - r - a - t - e - u - r .

„Mag ik een vraag doen?“ zeide de „vloot“.

De inspecteur, die in het geheel niet meer om zijn secretaris dacht, kreeg een schrik.

„Ik geloof, dat het woord restaurateur niet klopt!“

„Raphaël was, als ik mij niet vergis, een beroemd schilder. Ik geloof, dat hier een leugengeest aanwezig is.“

„Dat kan zijn,“ zeide de spiritist, „ik zal nog eens vragen!“

Alvorens hij dit deed, wendde hij zich tot de „vloot“ en zeide: „weet u het zeker, dat Raphaël schilder was?“

„Natuurlijk,“ antwoordde de „vloot“, „zooveel schoolkennis bezit ik nog wel, hij heeft een madonna

geschilderd en nog meer andere beroemde stukken."

„Dan moet hier waarlijk een leugengeest aanwezig zijn!"

„Dat geloof ik ook", sprak Marholm en keek met een vroolijken blik naar den rechtervoet van den sergeant.

Deze begon de tafel op nieuw te vragen.

„Is hier nog een andere geest die ons antwoorden wil dan de leugengeest?"

De tafel antwoordde: „Ja."

„Hoe heet ge?"

De tafel antwoordde: „Albert".

„Zijt ge de geest van een overledene?"

De tafel antwoorde: „Ja."

„Hemelsche vader", sprak de „vlooi", „nu vraagt de ezel nog of de kerel al dood is."

Zonder dat de beide spiritisten het bemerkten, ging hij aan het bovineinde van de tafel zitten.

„Wanneer zijt ge gestorven?" vroeg de sergeant van politie.

„Nu" — — — Den spiritist rezen de haren te berge, toen de tafel klopte: 1 - 9 - 1 - 2.

„Dat is onmogelijk," riep de inspecteur; „wij hebben nu 1909, de kerel leeft dus nog."

„Ge moet niet spotten," zeide Barto, „bij het spiritisme is alles mogelijk."

„Zeg mij dan eens," vroeg de inspecteur „hoe of het mogelijk is, dat men nu reeds weet, dat iemand in 1912 gestorven is, terwijl wij nu eerst 1909 tellen."

„Dat is heel eenvoudig," zeide de sergeant, „de geesten rekenen misschien van de schepping der wereld af!"

„Komt het jaar goed uit?" vroeg hij nu aan de tafel, deze begon nu dubbel te kloppen, eenmaal „neen" en eenmaal „ja".

„Ha!" riep de sergeant, „nu kunt ge hooren dat hier plaaggeesten tegenwoordig zijn."

„O!" riep Baxter, „ik ken dien plaaggeest, daar zit hij, het is Marholm. Maak dat je weg komt. Wat hebt gij hier te doen."

„Wat wilt gij?" hervatte de vlooi. „Ik ben van plan, ook spiritist te worden."

„Hier is geen gelegenheid om spiritist te worden," sneeuwde Baxter hem toe. „Ga aan uw werk."

„Dat is goed," hervatte de „vlooi".

„Ik zie wel," sprak Baxter tot den sergeant, „dat het nu vergeefsche moeite zou zijn, om spiritistische openbaringen te verkrijgen. Ik zal vanavond in uw vereniging komen. Hef deze zitting nu maar op."

Bom, bom, bom! Het was alsof er plotseling kanonschoten uit de tafel kwamen.

Dat had de „vlooi" gedaan.

Vol ontzetting waren de sergeant en inspecteur opgestaan, terwijl de vlooi om hulp roepend naar de deur snelde.

„Wat was dat?" vroeg Baxter.

„Een geest," antwoordde de sergeant.

Zij hadden er niet op gelet, dat de „vlooi" de deur opengetrokken en tien politieagenten naar binnen geroepen had.

„Neemt den kerel gevangen!" schreeuwde de „vlooi".

„Welken kerel?" vroegen de politieagenten.

„De geest!" riep de „vlooi", maar hij verbeterde zijn woorden spoedig, „ik bedoel de tafel, weg met de tafel, ze spookt!"

„Heden schijnen allen hier weer krankzinnig te zijn," dachten de agenten, en brachten de tafel weer uit het bureau. Daarna gaf de inspecteur den sergeant order om te vertrekken, en toen hij met de „vlooi" weer alleen was, zeide hij:

„Dat was toch een eigenaardige zaak, Marholm."

„Dat ben ik volkomen met u eens," antwoordde „de vlooi".

„Wat denkt ge, zou de tafel werkelijk geklopt hebben?"

„Wel natuurlijk," gaf de secretaris ten antwoord. „Wat zou dan anders geklopt hebben?"

„Ik meen of de geesten geklopt hebben."

„Wel zeker. Het is slechts de vraag of het geesten van afgestorvenen waren."

„Hoe meent ge dat?"

„Wel, ge hebt toch zelf wel gehoord, dat de eene kerel eerst in 1912 gestorven is. Ik begrijp niet, hoe dat mogelijk is!"

„Ik heb eens gelezen," zei de inspecteur, „dat er geesten zijn, die alles liegen en slecht van karakter zijn."

„Welnu," zeide de „vlooi", „dan zijn wij in een aangenaam gezelschap geweest! Als we Raffles nu in dit leven niet vangen, dan moet de jacht op hem hiernamaals voortgezet worden."

„Raffles, Raffles," zuchtte Baxter; „ik heb in het geheel niet meer aan hem gedacht! O! ik hoop dat het mij gelukken mag, hem eindelijk te vangen!"

„Ik geloof," zei de „vlooi", „dat ge nu op den goeden weg zijt, want als de geesten u nu maar ter hulp komen, dan moet u dat wel spoedig gelukken."

DERDE HOOFDSTUK.

In de vereeniging „Morgenrood”,

Den volgenden morgen verwachtte de „vloer” met gespannen nieuwsgierigheid de komst van den inspecteur van politie.

Deze liet heden lang op zich wachten.

Eerst tegen tien uur verscheen hij en met een enkelen blik zag de „vloer”, dat de „geweldige” er afgemat uitzag, precies alsof hij den ganschen nacht niet had geslapen.

„O!” sprak de „vloer” tot zich zelf; „de geesten hebben hem zeker behoorlijk te pakken gehad.”

„Heden moet ge alles alleen doen,” zuchtte de inspecteur. „Ik voel mij zeer afgemat.”

„Was het dan zoo gevaarlijk?” vroeg de „vloer” op medelijdenden toon.

„Gevaarlijk? Dat is het woord niet, het was gruwelijk, ontzettend, Marholm.

Er zijn toch veel onbekende dingen op de wereld, waarvan men geen verstand heeft.”

„Dat klopt,” sprak „de vloer” tot zich zelve, vóór alles het verstand. Dat schijnt mijn patroon geheel en al te missen. Daarop sprak hij luid: „Mag ik dan niet weten, mijnheer de inspecteur, wat er gisteravond zoo al gebeurd is?”

De inspecteur zuchtte nogmaals.

„Dat kan men niet navertellen, mijn waarde Marholm. Het waren de ongelooflijkste dingen. Als ik niet alles met eigen oogen gezien had, dan zou ik het niet kunnen gelooven.”

„Zijn er misschien geesten verschenen?”

„Een heel dozijn!”

„Drommels! zeide de „vloer”, „ik begin bang te worden.”

„Ik ben nog bang, het is mij steeds nog, alsof de geesten om mij heen zijn, met mij spreken en mij vervolgen. Ja, zie eens, Marholm, kijk de lucht hier eens aan, voor mij is dat geen lucht meer, de zielen van de afgestorvenen huizen in deze lucht. Ze zijn er toe in staat om voor ons te verschijnen en het is mij alsof ik er kankzinnig van worden kan.”

„Kom,” dacht de „vloer” bij zich zelf, „dat is hij reeds. Dan sprak hij weer luid:

„Hoe ziet zulk een geest er uit?”

„Luister, waarde Marholm. Maar ge moet mij uw eerewoord er op geven, dat gij er met niemand over spreken zult.”

„Daarvoor zal ik mij wel in acht nemen,” antwoordde de „vloer”, „want dan zou het kunnen gebeuren, dat de geesten kwamen en er mij voor straffen.”

„Dat zouden zij zeker doen,” sprak Baxter, „als ge uw woord van eer breekt, dan zijt ge een verloren man.

„Ik verzeker u, Marholm, de geesten zijn er toe in staat, u lichamelijk te tuchtigen met vuur en zwavel, ja, ze zijn zelfs in staat om u den nek te breken.”

„Goddam, dat zou een nieuw soort misdaad zijn, juist iets voor Raffles!”

„Raffles!” zuchtte de inspecteur, „om 's hemels wil noem dien naam niet, die man staat met den duivel in verbinding.”

„Dan is hij levensgevaarlijk,” sprak de „vloer”.

„Ja,” sprak Baxter verder, „een der geesten openbaarde ons gisterenavond dit geheim en vertelde ons, dat Raffles zijn ziel aan den duivel verkocht had en dat dit de oorzaak was, waarom niemand hem vangen kon. Maar als ik de wenschen van de geesten vervulde, zouden zij mij helpen dat ik hem toch onschadelijk maken kon.”

„Dat begrijp ik niet,” antwoordde de „vloer”, „het is een gevaarlijke zaak, met den duivel in verbinding te staan; ik geloof stellig, dat zelfs uw geesten daarvoor vluchten zouden. Maar ik stel er veel meer belang in te weten hoe al die geesten er uit zagen.”

„Wit, spierwit.”

„Ik heb reeds verscheidene malen gehoord, dat de geesten in het wit zijn. Hadden ze ook hoofden?”

„Dat weet ik niet, maar ik denk van wel.”

„Ik heb eens gelezen,” sprak Marholm, „dat de geesten hun hoofden in de armen hebben.”

„Ja, ja,” zeide de inspecteur, „daar leek het wel op.”

„Ik zou dat zelf ook wel eens willen zien,” zei de „vloer”. „Ik wil ook spiritist worden.”

„Dan moet ge er mee beginnen, een braaf mensch te worden.”

„Als ge mij zegt, hoe ik dat doen moet, dan ben ik daartoe gaarne bereid.”

„Ik geloof, waarde Marholm, dat uit u nog een verstandig mensch kan groeien,” zeide de inspecteur, „als gij boete gaat doen en al uw zonden opbiecht, dan kunt gij opgenomen worden in de spiritistische club „Morgenrood”.

„Hebt gij dan ook gebiecht? vroeg de „vloer” vertrouwelijk.

„Voor mij was dat niet noodig, want men begreep zeer goed, dat ik altijd zeer streng zedelijk geleefd heb. Maar waarom lacht ge, Marholm?”

„Ik heb weer zenuwaanvallen,” sprak de secretaris, „ik lach niet, dat lijkt maar zoo.”

„All right,” zei Baxter, voor wien deze verklaring niet geheel bevredigend was; hij scheen eenig wantrouwen te koesteren.

„Als ge u in alle opzichten netjes gedraagt en uw werk met ernst verricht, dan beloof ik u, dat ik u eens naar de vereeniging zal meenemen. Daar kunt ge met uw uwen grootvader, overgrootvader en andere afgestorven bloedverwanten spreken.”

„Maar mijn grootvader leeft nog,” antwoordde hij.

„Dat doet er niets aan af,” zei de inspecteur, „dan kunt ge met uw overgrootvader spreken, die zal toch zeker niet meer in leven zijn.”

„Dat weet ik zelf niet,” antwoordde Marholm, „ik zal er eens naar informeren.”

„Hoor eens, het schijnt wel uw plan te zijn, met mij te spotten en daarvoor leen ik mij niet. Ga nu naar uw akten en verricht uw werk. Ik ben heden slechts in het noodzakelijkste geval te spreken”.

Hierop opende hij de deur van een aangrenzend vertrek, waarin een kanapee stond, waarop hij gewoon was nu en dan eens uit te rusten.

Kort daarop hoorde men hem luid snorken, terwijl de „vloer” aan het werk was gegaan. Toen hij na verloop van een uur daarmede gereed was, ging hij naar het commissariaat van politie om zijn slapenden chef daar te vervangen.

Dit was altijd een aangenaam uitstapje voor de „vloer”, want hier voelde hij zich op zijn gemak, om-

dat hij hier spreken kon over de bekend geworden misdaden en daarover zijn meening kon uiten.

Een der commissarissen deelde hem onder anderen mede, dat in een der arme buurten valsche shillingstukken waren uitgegeven en dat hij tot dus verre te vergeefs gezocht had naar den valschen munter.

Het moest volgens zijn meening iemand zijn, die tot dusverre nog niet met de strafwet in aanraking was geweest.

Nadat hij eenige oogenblikken had nagedacht zeide de „vloer”:

„Dat is niet het werk van een nieuwen misdadiger, maar van iemand die het reeds langer bedreven heeft. Ik vermoed hem te kennen en hoop u hedenmiddag iets naders daaromtrent mede te kunnen deelen.”

„Dat zal mij benieuwen,” hervatte de ambtenaar, „want de kroeghouders, die deze valsche geldstukken ontvangen, beijveren zich om ze aan de arme bevolking ter hand te stellen, om ze zodoende in omloop te brengen.

„Ik geloof dat duizenden van deze geldstukken in de arme buurten in omloop zijn en het zou zeer gewenscht zijn, als we daar een einde aan maken konden”.

Nadat dit alles verhandeld was, keerde de „vloer” terug naar het bureau van inspecteur Baxter en legde het door hem opgestelde rapport op de schrijftafel. Daarop verliet hij het lokaal en begaf zich naar het hoofdkwartier van de politie, alwaar zich iederen dag moesten vertoonen de misdadigers, die wel vrij waren, maar onder toezicht der politie stonden en iederen dag hun kaart moesten vertoonen.

Dit was een eigenaardige zaal.

In dit lokaal was een hek geplaatst, waarachter zich een verhevenheid bevond, waarop verscheidene politieagenten en detectiven zaten. Langs dit hek moesten de misdadigers passeeren, zoodat niemand weer buiten de deur kon komen, zonder zijn kaart te hebben vertoond.

Er was een dag in de week voor bestemd waarop deze lieden zich moesten vertoonen.

De „vloer” ging op het podium zitten, oogenschijnlijk om alles uit nieuwsgierigheid gade te slaan.

De zonnestralen, die door het venster vielen, verlichtten de misdadigers.

Het onderzoek liep bijna ten einde, toen een bejaard man zijn kaart ter afstempeling aanbod en een afdoend antwoord gaf toen de ambtenaar hem vroeg, wat hij thans deed.

Naar het uiterlijk te oordeelen, was het een Italiaan, die in Londen woonde en voor meerdere jaren als zakkenroller veroordeeld was.

Hij had daarvoor een jaar gevangenisstraf gekregen, maar kreeg weldra zijn vrijheid terug, onder uitdrukkelijke voorwaarde, dat hij in de eerstvolgende drie jaren niets meer op zijn kerfstok mocht hebben. Het was nu in het tweede jaar dat de Italiaan, zonder zich iets ten schulde te laten komen, ter controle kwam. Hij gaf voor, dat hij als verkooper van broodjes en vruchten te East-end zijn kost verdiende en de met zijn toezicht belast zijnde detectiven konden niet anders dan de waarheid van deze opgave bevestigen. Zijn naam was John Petra.

Of dit werkelijk zijn juiste naam was, dat wisten noch de detectiven, noch iemand anders. Hij beweerde uit New-York gekomen en daar uit Italiaansche ouders geboren te zijn.

Hij bemerkte niet, dat de „vloer” hem scherp aankeek toen hij voor den politie-sergeant stond en — de beambte had hem reeds zijn kaart teruggegeven — toen Marholm, terwijl Petra reeds wilde vertrekken, opstond en luid zeide:

„No, Sir, de man blijft hier.”

Verwonderd keek de sergeant de „vloer” aan, omdat hij niet begreep, wat hij van den man wilde. Terzelfdertijd bemerkte Marholm, dat de Italiaan verbleekte. Een der politie-agenten trad op John Petra toe en verzocht hem mede te gaan naar een ander lokaal.

De „vloer” volgde hem op den voet.

„Wat wilt ge van mij?” vroeg de Italiaan en ging met een dreigenden blik voor Marholm staan.

„Slechts een kleinigheid”, antwoordde hij, terwijl hij op hem toetrad.

„Trek uw overjas uit”, gebod hij.

Zonder aarzelen volgde de Italiaan het bevel op.

De „vloer” bekeek hem nauwkeurig en ging met hem naar het venster. Daarna legde hij de jas op een stoel en zeide:

„In naam der wet verklaar ik je voor een gevangene.”

De Italiaan stiet een vloed van scheldwoorden uit wegens de onverdiende arrestatie.

De „vloer” liet hem uitrazen en gaf aan de agenten van politie het bevel om zijn zakken te onderzoeken.

Gelijk een kat sprong de Italiaan op dit oogenblik vooruit, trok een dolk uit zijn broekzak en riep:

„Als ge het waagt mij aan te raken, steek ik u overhoop.”

De „vloer” schelde, waarop drie nieuwe politiedienaren binnenkwamen.

Een korte schermutseling ontstond tusschen den misdadiger en de ambtenaren; een van hen werd door den dolk licht aan den arm gewond, doch toen was de Italiaan reeds geboeid.

De „vloer” begon nu persoonlijk de zakken van den gevangene te doorzoeken en vond reeds spoedig wat hij zocht: meer dan een dozijn van de goed nage maakte shillingstukken, gelijk aan degenen die er in omloop waren.

„Waar hebt ge deze geldstukken vandaan?” vroeg hij den misdadiger.

„Gevonden”, antwoordde John Petra.

„Gij liegt!”

„Bij de heilige moeder Gods, ik lieg niet, ik heb ze gevonden.”

„Mannen, brengt dezen kerel naar een wagen, wij willen met hem zijn woning doorzoeken.”

Kort daarna waren zij in de kelderwoning van den Italiaan aangekomen en na korten tijd gezocht te hebben, vond de „vloer” hier wat hij vermoed had, een volledig ingerichte werkplaats voor valsche munters.

„De duivel mag weten”, riep de gevangene, „hoe gij dit ontdekt hebt.”

„Mijn waarde”, sprak Marholm en klopte hem vroolijk op den schouder, „wij zijn niet allen zoo dom als gij en uws gelijken meenen. Maar daar gij er belang in stelt te weten, hoe ik u heb ontdekt, zoo wil ik het u zeggen. Toen ge voor den sergeant in de volle zon stond, toen keek ik u goed aan en de zon brengt alles aan het licht.”

„Maar drommels, wat kon de zon van mij aan het licht brengen?”

„Alles”, zei de „vloer”. „Ik bekeek nauwkeurig je overjas en vond, dat er zilverpoeder op lag. Van dit oogenblik af wist ik, dat ge niet alleen handel drijft in broodjes en fruit, doch ook in metaal. Nu ziet ge wel, dat de ontdekking van je valsche munt maken mij niet moeilijk viel.

„Voor het vervolg geef ik je den raad, je kleeren goed af te schuieren. Zindelijkheid is een groote deugd en ik geloof dat de mensch, als hij er uitwendig rein uitziet, dat inwendig ook is. Neem daar goede nota van!”

De ontdekking van dezen misdadiger baarde in Londen groot opzien.

In alle dagbladen prees men de „vloer” en sprak lof over zijn scherpzinnigheid.

Geheel anders dacht inspecteur Baxter daarover.

Toen zijn secretaris den volgenden morgen op het bureau kwam, snauwde hij hem met donderende stem toe:

„Het zijn mooie zaken waarmede ge u bemoeit als ik afwezig ben. Wat bracht u er eigenlijk toe, uw werk in het bureau te laten liggen? U bent geen detective, onthoud dat!”

„Ach”, gaf de „vloer” ten antwoord, „als u mij dat zegt, dan geloof ik ook, dat het zoo is. Ik ben geen detective, dat is zoo. Ik ben geen detective, ik ben slechts de politie-secretaris Marholm. Maar overigens kunnen wij er ons toch over verheugen, dat wij dezen valschen munter, die tot een van de gevaarlijksten in Londen behoort, onschadelijk gemaakt hebben.”

„Daarvoor hebben wij u niet noodig”, schimpte Baxter, „dat hadden uw collega's ook kunnen doen. Ik zeg u hiermede voor goed, dat, wanneer ge nog eenmaal uw dienst in mijn bureau verlaat, zonder mijn toestemming te hebben, ik u degradeeren zal.”

Op dit oogenblik werd er aan de deur geklopt en een eenvoudig gekleed meisje trad binnen.

„Wat wilt gij?” vroeg de inspecteur barsch; want hij wilde op dit oogenblik niet gestoord worden.

„Vergeef mij, mijnheer”, antwoordde het jonge meisje, „heb ik de eer, met den inspecteur van politie Baxter te spreken?”

De „vloer” zag dadelijk aan het optreden van het jonge meisje, dat zij, in weerwil van haar eenvoudige kleeding, tot een hoogst fatsoenlijke familie moest behooren.

Beleefd bood hij haar een stoel aan. Nadat het meisje had plaats genomen, zeide zij:

„Ik heet Anna Hoot en zoek hulp bij u.”

„Wat is er dan gebeurd?” vroeg Baxter kortaf.

Het meisje haalde diep adem en antwoordde:

„Het is een zeer moeilijk geval en ik weet niet of u mij helpen kunt; maar ik moet het probeeren, omdat anders mijn moeder, mijn broeder en ik ten onder gaan. Mijn vader, die in Oxfordstreet een drogisterij heeft, had tot voor korten tijd een goed bestaan en schulden of zorgen kenden wij niet. Voor twee maanden werd hij door een vriend medegenomen naar een spiritistische vereeniging.”

Het jonge meisje bemerkte niet, dat Baxter opstond

en zich in postuur zette, terwijl de „vloer” een zacht „aha” liet hooren.

„All right”, zeide de inspecteur, „het is immers geen misdaad als uw vader een dergelijke vereeniging bezoekt.”

„Dat juist niet”, antwoordde miss Hoot, „maar mijn vader is overtuigd spiritist geworden en heeft door tusschenkomst van een bekend medium, een zekere Bertha Dunkel, zijn geheele vermogen verloren.”

Met geërgerden blik vroeg Baxter:

„Hoe is dat mogelijk?”

„Hij heeft op aandrang van dit medium al zijn geld, dat hij bezat, aan weldadige instellingen geschonken.”

„Nu, wat zou dat?” antwoordde de inspecteur, „uw vader kan immers met zijn geld doen, wat hij wil.”

„Dat kan hij”, sprak het jonge meisje, „maar hij heeft ook plichten jegens zijn familie en noch mijn moeder, noch ik gelooven dat het medium het voor weldadige doeleinden aanwendt, maar het eenvoudig zichzelf heeft toegeëigend.”

„Hoor eens, miss Hoot”, zeide Baxter met luider stem en zijn oogen flikkerden van toorn: „wees voorzichtig met uw woorden! Als gij op de straat durft herhalen, wat ge hier hebt gezegd, dan zoudt ge wegens belediging gestraft kunnen worden. En buitendien, wat ge hier hebt gezegd, zijn niets dan belachelijke vrouwenpraatjes.

Het medium Bertha Dunkel, die ik persoonlijk ken, staat door haar verbinding met de geesten zoo hoog boven ons verheven, dat niemand het wagen mag, iets kwaads van haar te zeggen.

Onthoud u dus in het vervolg van dergelijke beschuldigingen!”

„Ik begrijp u niet,” antwoordde het meisje, „want het is toch een feit, dat mijn vader zijn gansche vermogen aan haar heeft gegeven, ja zelfs nog veel meer.”

Hij heeft haar ook zijn zaak verkocht en het geld, dat hij hiervoor ontving, eveneens aan haar ter hand gesteld. Nu moeten wij thuis alles ontberen, mijn moeder is ziek en mijn broeder, die student in de medicijnen is, weet niet, hoe hij aan het geld moet komen om verder zijn studie voort te zetten.”

„Dat gaat mij niets aan,” antwoordde Baxter, „als ge honger moet lijden, kan ik het niet helpen en wanneer uw broeder geen geld heeft voor zijn studie, dan moet hij maar iets anders beginnen. Voor u zou wel het beste zijn, de voetsporen van uwen vader te volgen en naar het spiritisme over te gaan.”

„Een mooie redeneering,” dacht „de vloot”, „iets anders doen, dat kan ieder zeggen.”

„Mijn tijd is zeer kostbaar,” zeide Baxter, en maakte een beweging met de hand, waarmede hij wilde zeggen, dat het meisje kon vertrekken.

Terwijl het meisje naar de deur ging hoorde „de vloot” haar zeggen:

„Het is toch vreeselijk, wij hebben geen brood in huis.”

Marholm volgde haar en nauwelijks was hij buiten gekomen of hij stond aan haar zijde en sprak:

„Neem mij niet kwalijk, mejuffrouw, dat ik u aanspreek; ik ben detective en u hebt mij daar in het bureau van den inspecteur zeker wel gezien. Ik ben geheel uw meening toegedaan, dat het medium Bertha Dunkel een oplichtster is, die uw vader om zijn vermogen gebracht heeft.

Ik ben van plan u te helpen, doch kan dat niet in één dag doen. U moogt mij gerust vertrouwen en daar ik trachten zal, het vermogen van uwen vader

terug te krijgen, zoo verzoek ik u, mij toe te staan u met een klein bedrag te helpen.

Later kunt u mij dit immers teruggeven.”

Nog voordat het jonge meisje kon antwoorden, had „de vloot” haar eenige goudstukken in de hand gedrukt en was daarop spoedig verdwenen.

Toen hij bij den inspecteur van politie teruggekeerd was, vroeg deze hem:

„Drommels, waar waart ge nu weer heen?”

Hij koesterde namelijk het vermoeden dat „de vloot” het jonge meisje nagelopen was en haar iets gezegd had over de onnoozelheid van zijn chef.

„Daar u alles zoo nauwkeurig wenscht te weten, mijnheer de inspecteur,” sprak de secretaris, „zal ik u vertellen waar ik geweest ben.” Hij ging naar hem toe en fluisterde hem iets in het oor, waarop de inspecteur hem toevoegde:

„Ge zijt een ezel!”

„Maar geen domkop,” gaf „de vloot” ten antwoord en ging weer naar zijn akten om verder te werken.

VIERDE HOOFDSTUK.

De groote onbekende.

„En dus,” zei de groote Raffles, terwijl hij gemakkelijk in zijn leuningstoel rustte, tot zijn vriend Charly Brand, „hoe denkt ge er over, als wij hedenavond eens een kleine wandeling door Londen gingen maken?”

„Drommels! dat is een goed idee,” antwoordde Charly Brand en legde de courant neer, die hij juist ten tweede male doorlas.

„Ik wil gaarne een wandeling met u doen; hebt ge het een of ander gewichtig plan?”

„Ge moet weten, waarde Charly, als men zoo eens wandelen wil, dan moet men geen bepaalde plannen hebben. Juist zulk een doelloos rondgaan door de stad is het aantrekkelijke er van. Kleed u en ga mede!”

Beiden trokken hun pelsjassen aan, zetten hun cylindrs op en toen zij in de vestibule kwamen, be-

keek Raffles nauwkeurig zijn wandelstokken. Reeds wilde hij een er van ter hand nemen, doch hij bedacht zich en zeide:

„Ik zal mijn stok met gereedschap maar hier laten.”

Charly antwoordde hierop: „men kan nooit weten, deze stok heeft u reeds meermalen goede diensten bewezen. Ik zou die toch maar medenemen.”

„All right,” sprak Raffles, en nam den stok ter hand.

Toen hij op een geheimen knop van den stok drukte, sprong het handvat open. Daarin lagen: ten eerste een draadtang, ten tweede een driehoekige vijl, ten derde een fijn mesje, ten vierde een fleschje met chloroform, wat watten en sigaretten.

Nadat Raffles den inhoud had nagezien sloot hij het handvat, hij stak daarop een sigaret aan en verliet met zijn vriend het huis.

Sinds ongeveer drie kwart jaar woonde Raffles in deze villa onder den naam van monsieur Bernhard uit Parijs. Het was inspecteur Baxter en de detectives van Scotland Yard niet gelukt, zijn schuilhoek te vinden.

Het was zeven uur des avonds en om dezen tijd druk langs de oevers der rivier waar de beide heeren spoedig waren aangekomen.

Zij keken voortdurend naar de elegant gekleede dames, die naar den schouwburg gingen.

In de nabijheid van Piccadilly stond een oude man met grijzen baard en deelde reclamebiljetten uit.

Toen Raffles hem voorbij ging, stopte hij hem een klein, rood papier in de hand dat Lister eerst wilde wegslijten. Hij vermoedde namelijk, dat het een reclame was voor een van die gevaarlijke restaurants, waarin dames van de demi-monde heeren dronken maken en die, na hen van alles beroofd te hebben door hun minnaars op straat laten werpen.

Vluchtig las hij het biljet.

Een vroolijke trek ging over zijn gelaat toen hij den inhoud nauwkeurig gelezen had, waarop hij zich tot Charly Brand wendde en tot hem zeide:

„Daar heb ik iets aardigs gelezen, daar gaan wij heen. Als ik mij niet vergis, dan zal het daar prettig zijn.”

„Ik ben er nieuwsgierig naar, wat ge gelezen hebt. Mag ik weten, wat het is?”

„Dat wordt ge gewaar, zoodra wij daar ter plaatse zijn; vertrouw gerust op mij. Ik zelf bezoek zulk een plaats vandaag voor het eerst!”

Zij liepen door verscheidene donkere zijstraten, waarin men niets meer merkte van het drukke leven langs de rivier, die nog niet eens zoo ver van hen verwijderd was.

Zij bleven voor een groot, ouderwetsch huis staan, dat flauw verlicht was en aan welks voorgevel zij het opschrift lazen:

„Restauratie.”

Raffles trad binnen en vroeg aan de zich daar bevindenden, waar de zaal van professor Wonder te vinden was.

De menschen keken hem eerst schuw aan en met een blik, waarmede de schamel gekleede steeds naar de voorname lieden opziet. Een oud moedertje trad op hen toe en sprak:

„Wanneer u bij professor Wonder zijn moet, ga dan maar mede! Ik ben lid van de vereeniging.”

„Edward,” fluisterde Charly Brand, „heb je het plan om je dezen avond met zulke oude wijven te on-

derhouden? Ik dank er voor! Ik geef je buitendien de verzekering, dat alle vrouwen, die boven de vijftig jaar oud zijn, voor mij als het ware niet meer bestaan. Ik houd meer van twintigjarigen!”

„Spreek toch niet zoo'n onzin,” hervatte de lord, „ik heb volstrekt niet het plan om u met dames in gezelschap te brengen.”

„Waarmede dan, misschien met professor Wonder? Dat zal wel een rare mijnheer Wonder zijn! Misschien kan men bij hem nog wel eens een wonder zien!”

„Dat zou kunnen,” zeide Raffles. „Ik hoop het.”

„Welnu, dan is het mij goed, maar doe mij eerst het genoegen, dat oude wijf weg te jagen.”

„Charly,” sprak Raffles, „ben je van plan lichtzinnig te worden?”

„Ach, menigmaal is een beetje lichtzinnigheid heel goed.”

Zij gingen verder.

Langs een oude uitgesleten trap waren zij spoedig op de tweede etage gekomen, men hoorde reeds het geluid van vele stemmen.

De oude vrouw, die hen gevolgd was, opende een vuile deur, waaraan men duidelijk zien kon, dat zij reeds door ontelbare vuile handen was betast en, binnengekomen, zagen zij aan een tafel, die achter de deur stond, een mager, bleek uitziend jongmensch, met zwart haar.

Het was waarlijk niet noodig, dokter te zijn om dadelijk te bemerken, dat deze man in den hoogsten graad tering had.

Deze persoon had voor zich op tafel een porseleinen bord staan, waarin reeds een hoop pennys en shillings lagen en daarnaast groene biljetten, die hij aan de bezoekers verkocht.

De entreprijs was six pence per persoon en terwijl Raffles dezen prijs betaalde, hoorde hij reeds in de verte muziek.

„Zeg eens,” fluisterde Charly Brand, „zijn we hier bij het heilsleger?”

„Dat zult ge direct zien,” antwoordde zijn vriend, „voor alles verzoek ik je echter om de grap niet te bederven; maak geen gekheden en tracht een zeer ernstig gezicht te zetten.”

„Als ik maar wist, waar je mij heenbrengt,” bromde Charly en volgde Raffles naar een tamelijk armoedige zaal, waar wel honderd personen aan eenige tafels zaten.

„Daar is hij!” riep de jonge man plotseling en wilde verschrikt terugkeeren.

„Wie is daar?” vroeg Raffles, die niet wist, wat zijn vriend bedoelde.

„Baxter,” fluisterde Charly en Raffles bemerkte, dat het gelaat van zijn vriend verbleekte.

Met scherpe oogen keek de lord naar de aangewezen richting en zag werkelijk dat aan een der eerste tafels zijn doodsvijand, de inspecteur van politie Baxter van Scotland Yard, met verscheidene heeren en dames had plaats genomen.

„Prachtig!” dacht Raffles, „ik had er dadelijk een voorgevoel van, dat deze avond niet nutteloos zou verloren gaan.”

Hij ging zitten en bestelde den kellner twee glazen bier.

„Hebt ge inderdaad het plan hier te blijven?” vroeg Charly Brand. „Ik geloof, dat het beter zou zijn, dat we maar weer heengingen. Bedenk maar eens, wat er zou gebeuren, indien inspecteur Baxter u zou herkennen.”

„Onzin!” antwoordde Raffles, „hier herkent hij mij nooit. Ik geloof zelfs, dat ik naar hem toe zou kunnen gaan en zeggen:

„Ik ben Raffles!”

Nadat hij eenige oogenblikken had nagedacht, ging hij voort:

„Ik heb een grootsch idee, mijn jongen.”

„Bega om 's hemels wil geen dwaasheden. Je weet immers, dat ze je onlangs bijna gevangen genomen hadden!”

„Bijna!” lachte Raffles. „Hij had mij bijna reeds meermalen gehad. Maar gij ziet, heelemaal is hem dit nog niet gelukt!”

„Spot niet, Edward, en doe mij het genoeg te vertellen, waar wij zijn.”

Raffles behoefde hem niet te antwoorden, want op het podium, dat aan het einde der zaal stond, trad een man, bij wiens verschijning de aanwezigen reeds juichten.

Raffles had tijd genoeg om den persoon, die nu op het podium stond, nauwkeurig op te nemen.

Het was een man van ongeveer veertig jaren, tamelijk corpulent en met het gelaat van een bulldog.

Hij was geheel in het zwart gekleed, behalve een wit vest, waarover een zware gouden ketting hing.

Met een welgevallig lachje keek hij langs de verzamelde menigte en nadat de bijvalsbetuigingen verstomd waren, vouwde hij de handen en zeide met een zalvende stem:

„Lieve zusters en broeders!”

„In naam van den heiligen Bombastus groet ik u, „De heilige Bombastus laat u door mijn mond mededeelen, dat hij zich er over verheugt, u allen hier weer bijeen te zien en biedt u, mijn lieve zusters en broeders, zijn groeten aan.

„Bij de opening van onze avondzitting zullen wij een mooi lied zingen.”

Na dit gezang hoorde men opnieuw applaudisseeren. Daarna sprak de man op het podium:

„Mijn waarde zusters en broeders!

„Met genoeg heeft de heilige Bombastus uw loflied aangehoord, en hij laat u mededeelen, dat hedenavond het beroemde medium Bertha Dunkel, nieuwe openbaringen van onze gestorvene broeders en zusters mededeelen zal. Ik verzoek de aanwezigen, om gedurende deze openbaringen zich te onthouden van ieder teeken van goedkeuring, maar op vrome wijze mee aan te hooren, wat onze lieve zuster Bertha Dunkel heeft mede te deelen.”

Hierop wenkte hij naar de richting van een zijdeur, waaruit het medium Bertha Dunkel te voorschijn trad. Ze was tamelijk corpulent.

Ook zij was in het zwart gekleed en haar corset kraakte bij iedere beweging.

Met waardigheid nam zij midden op het podium plaats en vouwde haar handen, die met diamanten ringen versierd waren.

Een diepe stilte heerschte in de zaal en na eenige seconden begon het medium met haar eigenaardige stem het volgende te zeggen:

„Mijn geliefde zusters en broeders! Ik ben weliswaar erg verkouden, maar mag toch niet in gebreke blijven u de openbaringen van den heiligen Bombastus mede te deelen.

Hij heeft mij in den laatsten nacht opgedragen u allen te groeten en mij gezegd dat hij u in het vervolg nog veel door mijn tusschenkomst heeft mede te deelen.

Ik verzoek u om de meest mogelijke stilte, want ik ben op het punt in slaap te vallen.”

Terwijl Raffles met een ernstig gelaat naar het podium keek, beet Charly Brand zich op de tong, om niet in een schaterlach uit te barsten.

„Dat wijf is zeker krankzinnig,” dacht hij.

Zij verdraaide thans haar oogen, stak eenige keeren haar tong uit, legde haar hoofd tegen de leuning van den stoel, sloot haar oogen, en liet haar armen slap naar beneden hangen.

De president sprak nu de volgende woorden:

„Geliefde zusters en broeders! Onze lieve zuster Bertha Dunkel is in slaap gevallen; laat ons er nu met aandacht naar luisteren, wat zij ons heeft mede te deelen.”

De lampen in de zaal werden plotseling uitgedraaid, zoodat er een geheimzinnige duisternis heerschte en na eenige seconden begon het medium als volgt:

„Ik ben William Shakespeare! Ik groet u, mijn waarde zusters en broeders en deel u mede, dat ik er mee bezig ben door mijn lieven broeder Walter Scott, mijn nieuw treurspel te laten schrijven.

Gij, waarde dames, moet dit stuk in uw eerste feestelijke bijeenkomst opvoeren en ik zeg u reeds bij voorbaat, dat dit het mooiste treurspel is, dat er ooit is geschreven. De hoofdzaak is, dat gij uw vrienden en bekenden dan meebrengt en er voor zorgt, dat alle toegangskaarten verkocht worden.

Ik sta u er borg voor, dat het iets prachtigs is. Een groet van u, waarde zusters en broeders, nu ga ik verdwijnen.”

„Ik geloof, dat de geest verkouden is,” zei Charly Brand, „ik heb nog nooit geweten, dat men bij de spiritistische geesten ook verkouden kan zijn.”

„Als je niet stil bent, verzoek ik je heen te gaan! Let op hetgeen nu komt,” sprak Raffles.

Thans trad de geest van Bismarck op; hij had precies dezelfde stem als de vorige geest.

Charly Brand en Raffles vertrouwden bijna hun ooren niet meer.

„Hier is Bismarck,” sprak het medium, „en ik heb u belangrijke mededeelingen te doen. Gij weet, dat ik door velen in Duitschland niet zoo geëerd werd als ik verdien en ik peins nu op wraak.

Ik heb mij daarom voorgenomen, u in alles voor te lichten.

Gij bouwt niet genoeg schepen en verwaarloost u zelve. Wanneer dit zoo voortgaat, dan gaat gij te gronde. Ik raad u ten zeerste aan om zooveel schepen te bouwen als mogelijk is en daarvoor zooveel mogelijk geld bijeen te zamelen.

„Gij moet op alles voorbereid zijn! Waarde broeders en zusters, de geest laat u groeten!”

„Duivels!” vloekte Raffles, „dat is het mooiste nummer dat ik ooit gehoord heb. Ik ben zeer nieuwsgierig wat er nu komen zal!”

Doch er kwam verder niets!

Het medium begon plotseling te zuchten en zich onrustig op haar stoel te bewegen.

„Ik geloof dat ik naar buiten moet!” fluisterde Charly Brand.

„Kunt ge mij zeggen, waar hier de W. C. is?”

Tegen deze ironie was zelfs Raffles niet gewapend. Hij keek zijn vriend aan en trachtte zijn lachen achter een glas bier te verbergen.

Thans trad de president op en zeide:

„Waarde broeders en zusters! Bismarck heeft onze waarde zuster zeer vermoeid!”

„Dat wil ik wel gelooven,” zeide Charly zachtjes, „men kan het aan haar merken!”

„En daarom,” ging de president voort, „willen wij haar een oogenblik gelegenheid geven om uit te rusten.”

Thans begon de muziek een bekende melodie te spelen, waarbij de aanwezigen medezongen.

Daarna verklaarde de president, dat het medium Bertha Dunkel opnieuw in slaap gevallen was en zich bereid verklaarde op alle vragen, die haar gedaan mochten worden, te antwoorden, omdat de heilige Bombastus in haar gevaren was.

„Dat is geweldig!” fluisterde Charly Brand.

Het eerste betrad de oude vrouw, die hun den weg naar de séance gewezen had, het podium, ging voor het medium staan en vroeg:

„Geliefde zuster Bertha Dunkel, laat mij door den heiligen Bombastus thans zeggen of mijn man nu eindelijk beter geworden is!”

„Lieve zuster,” sprak het medium op krakenden toon, „ik deel u mede, dat uw man, naar aanleiding van zijn levenswandel, gedurende zijn geheelen leeftijd hier bij ons in zwarte kleeren moest rondwandelen, maar dat hij eindelijk berouw heeft gehad over zijn zonden, zoodat hij verlost is van de vrouwen en den alcohol en thans, omdat hij zich gebeterd heeft, grijze kleeren gekregen heeft.

„Als hij verder zoo boetvaardig blijft, zal hij weldra witte kleeren mogen dragen en hij zal voor u kunnen verschijnen en u zeggen, dat hij nu een eerlijk man en goed mensch geworden is en dat gij dus tevreden zijn kunt.”

„Ik dank u, lieve zuster,” antwoordde het oudje.

„Ik ben zeer gelukkig, dat mijn man nu grijze kleeren heeft. Hier in het ondermaansche leefde hij ook tamelijk slecht. Hij hield zich altijd bij de vrouwen op! Waarom is hij eigenlijk met mij getrouwd? Maar daar hij nu boetvaardig geworden is, heb ik hem alles vergeven.

„Maar zeg mij, nu, lieve geest, of hij mij vergeven

heeft, dat ik hem den laatsten dag vóór zijn dood een stuk hout naar het hoofd geworpen heb."

„Ja, lieve zuster," antwoordde het medium, „ik heb het u vergeven."

„O! o!" fluisterde de oude. „Hebt gij het litteeken dan nog aan uw voorhoofd?" Zij herinnerde zich, dat hij met het litteeken in de kist was gegaan.

„Neen, lieve zuster," antwoordde het medium, „het litteeken is eindelijk verdwenen. Maar het doet mij nog wat pijn. Dat is een straf voor mij, omdat ik zoo slecht geweest ben.

En nu, leef wel! tot wederziens!"

„Tot wederziens!" zei de oude vrouw en verliet, gelukkig als zij was, het podium.

Charly Brand stond met wijd opengesperden mond, zoo verbaasd was hij.

Thans trad een nette oude man op het podium, die naar zijn kleding en voorkomen te oordeelen, zonder twijfel tot den geleerden stand behoorde.

Nadat Raffles eenige oogenblikken naar hem gekeken had, fluisterde hij:

„Het is nauwelijks te gelooven; de heer dien je nu op het podium ziet, is professor Walton, een van onze beroemdste rechtsgeleerden!"

„Lieve zuster", begon de professor, „wilt ge mij inlichtingen geven of mijn broeder mij iets door uwen mond heeft mede te deelen?"

Het medium haalde eenige keeren diep adem en zeide daarna:

„Waarde broeder, eer gaat een kameel door het oog van een naald dan dat een rijk mensch bij de geesten komt!

„Zet uw zinnen niet verder op aardsche goederen, meer heb ik u niet mede te deelen."

„Het is bijna ongelooflijk!" fluisterde Raffles; „deze groote geleerde laat zich door de zwendelarij geheel en al inpalmen."

Thans verscheen er een schoenmaker en zeide:

„Lieve zuster, ik heb een vreeselijke jeuk in mijn rechterbeen! Kunt ge mij niet een middel aan de hand doen om dit te verdrijven?"

„Lieve broeder," antwoordde het medium, „neem drie haren van een kat, die nog niet gelikt is! Neem drie haren van een hond, waaraan nog niet geroken is! Neem drie veeren van een vogel, die nog niet gevlogen heeft! Neem drie schubben van een visch, die nog niet gezwommen heeft!

Stamp dit alles in een vijzel fijn, maak daarvan een pannekoek, doe er van uw eigen spuw bij en verbrand

het tot asch. Roep dan zeven goden aan en spreek de geleerde formulieren uit het boek van Mozes.

Ga naar een kruisweg, strooi daar de asch op uw ziek been, dan zal de jeuk weg zijn."

„Proost!" schreeuwde Charly Brand, „de kerel behoud zijn jeuk."

Maar met ernstige gezichten zaten de toehoorders stil en stom en luisterden naar de wijsheid van het medium.

Nu trad de inspecteur van politie Baxter op het podium.

„Lieve zuster", begon hij, „gij weet, dat ik nog slechts korten tijd tot uwe overtuigde aanhangers behoor. Ik heb heden een verzoek van groot belang tot u te richten, zeg mij namelijk of het mij eindelijk gelukken zal, den beruchten Raffles gevangen te nemen!"

„Geliefde broeder!" begon het medium, „ge zult hem zeker binnen korten tijd arresteeren. Ge zult spoedig uw hand op hem leggen en dezen man, die de schrik van geheel Londen is, in de gevangenis brengen, en hij zal er nooit meer uitkomen!"

„Prosit!" riep Raffles en dronk een slok bier.

Er meldden zich nog eenige personen aan, die vragen te stellen hadden, onder andere een professor in de muziek.

„Thans ben ik nieuwsgierig, welke zonden de oude musicus op zijn kerfstok heeft, fluisterde Raffles.

„Waarde zuster," zoo begon hij, „ge weet het zeker reeds, dat ik in groote moeilijkheden zit; gij weet, dat Marie sinds langen tijd bij mij woont en dat zij mij dreigt, dat ik mijn positie zal verliezen als ik haar niet trouw.

Maar wat moet ik nu doen, terwijl ik reeds getrouwd ben! ik ongelukkig mensch!"

„Geliefde broeder!" antwoordde het medium, „gij hebt een wijze daad verricht! Marie heeft er het volste recht op, dat gehaar trouwt, ge moet u van uw vrouw scheiden en met Marie trouwen!"

„Ja, lieve zuster, dat zou ik ook zeer gaarne willen, maar mijn vrouw wil niet scheiden. Kunt ge mij ook zeggen of zij nog lang zal leven?"

„Zij zal u overleven!" was het antwoord.

„Er blijft voor u dus niets anders over dan haar hier namaals te trouwen!"

„Dat is een mooie geschiedenis," sprak Charly Brand, „men heeft er anders genoeg aan, eenmaal getrouwd te zijn. Deze oude kerel krijgt hier boven zijn tweede vrouw!"

„Goede zuster,” sprak de professor verder, „ik heb nog een vraag te doen. Zal er niet spoedig een van mijn oude erfzusters of erfzusters sterven?”

„Zij zullen *allen* sterven!” luidde het antwoord.

Met een verlicht gemoed verliet de oude professor het podium en was hoogst tevreden over de antwoorden, die hij op zijn vragen had ontvangen.

Eindelijk betrad professor Walton zelf het podium.

Hij leek precies op een mageren kleermaker, zoo als er velen in de omstreken van Greifswald zijn te vinden en die drie keer in de week koude aardappelen eten.

Hij scheen een aanhanger van de natuurmenschen te zijn, want hij liep op sandalen, droeg een korte broek, jaeger hemd en ongeknipte haren.

Hij begon:

„Geliefde zusters en broeders, ik groet u en geef u mijn zegen.

„Ik verzoek u allen, vooral onzen nieuwen gasten, om u zoo stil mogelijk te houden, omdat de zaal aanstonds in volslagen duisternis zal gehuld worden!”

Alles was doodstil, toen de lampen in de zaal gedoofd werden. In gespannen verwachting keek ieder naar het podium.

Plotseling zag Charly Brand, dat Raffles zachtjes midden door de zaal naar inspecteur Baxter sloop. Hij bleef dicht bij hem staan.

Op het podium werden plotseling eenige tonen gehoord, waarna een blauw licht verscheen; daarna zag men een in het wit gekleede gestalte er langzaam overheen loopen en verdwijnen.

Op eens hoorde men weer de stem van professor Walton, die zeide:

„Het is de geest van Hamlet, die zooeven verschenen is. Hij zal ons groeten brengen en onder de aanwezigen eenige geschenken uitdeelen.”

Op het podium was weder een vlam verschenen en er vlogen eenige bloemen door de lucht; daarop werd het weer donker en men hoorde plotseling een luid geschreeuw om hulp.

Er ontstond een geweldig rumoer, allen sprongen op, het licht werd ontstoken en met ontzetting staarden allen naar inspecteur Baxter, die opgesprongen was, de handen voor zijn gelaat hield en als een krankzinnige om hulp riep.

„Wat is er toch gebeurd?” riepen allen door elkander. Ook professor Walton vroeg dit aan Baxter.

Met woedende oogen keek deze naar het medium, dat weer op haar stoel zat en riep:

„Voor den duivel, ik heb een paar oorvijgen gekregen!”

De professor trachtte hem tot kalmte te brengen en sprak: „Waarde broeder, er zal wel een booze geest verschenen zijn, die u heeft aangegrepen.

„Ik raad u allen, elkander de handen te reiken, opdat het dezen plaaggeest niet nog eens zal gelukken, iemand van u aan te pakken.”

Nadat de rust en stilte waren teruggekeerd en Baxter met vuurroode wangen zat, werd er op het podium een open kist gezet, zooals men voor het verzenden van eieren gebruikt.

„Waarde zusters en broeders,” sprak professor Walton, „wij hebben ons voorgenomen deze kist hier te plaatsen voor den heiligen Bombastus, opdat hij er iets in doen kan. Wij zullen de kist verzegelen en dichtspijkeren en zullen haar aan de hoede van zuster Bertha Dunkel toevertrouwen.

Wij zullen dan later zien, wat de heilige Bombastus er heeft ingelegd. Gij kunt u er allen van overtuigen, dat de kist geheel leeg is.

„Wij nemen dezen deksel en gij allen kunt mij helpen, hem op de kist te spijkeren.

„Wij zullen er daarna touwen om heen binden en haar verzegelen en de volgende week zullen wij haar openen. Wij bidden den heiligen Bombastus, er voor ons allen veel in te leggen, opdat wij een gedachtenis aan hem hebben, dat wij steeds als een teeken des wonders kunnen dragen.”

Raffles en Charly Brand hadden geen geduld meer; zij verlieten het lokaal, kochten in de vestibule nog eenige voorwerpen, die de geesten gebracht hadden en snelden daarna de trap af.

Beiden barsten in een schaterlach uit.

Nadat zij tot bedaren gekomen waren, sprak Raffles:

„Hoor eens, Charly, ge kunt niet gelooven, hoeveel ik hedenavond geleerd heb. Ik heb ondervonden, dat ik het grootste deel der menschheid nog steeds te hoog geschat heb.

De meesten zijn inderdaad nog veel dommer dan men zou meenen. Ge zult spoedig zien, wat ik thans in Londen zal uitvoeren.”

„De hemel beware,” antwoordde Charly Brand, „gij wilt toch, naar ik hoop, niet ook spiritist worden?”

„Ik ben nu reeds veel meer,” antwoordde Raffles en trok daarbij een ernstig gezicht.

„Kijk mij nu eens goed aan,” wat denkt gij, wie hier voor u staat?”

„Ik denk in het geheel niets!” sprak Charly Brand; „maar laat mij duidelijk zijn, die voor mij staat, is lord Edward Lister, bijgenaamd Raffles, de groote onbekende.”

„Neen, neen, thans vergist ge u toch; ik ben de

heilige Bombastus en wel in hoogst eigen persoon!”

Bij deze woorden barstte Charly in een schaterlach uit.

„Dus gij zijt de heilige Bombastus!” schreeuwde hij en schudde van plezier. „Heilige Bombastus — wat zal ik nu beleven!”

VIJFDE HOOFDSTUK.

De geest van den grootvader.

In een kleine zijstraat van Hydepark stond een kleine villa, waarin Bertha Dunkel woonde.

Een zeer voornaam uitziende lakei opende de deur voor de bezoekers, die zich iederen dag op het spreekuur tusschen 5 en 7 kwamen aanmelden.

Hij geleidde hen in een weelderig ingericht vertrek om daar plaats te nemen.

Er kwamen bezoekers uit alle volksklassen. Niet alleen armen in schamele kleeding, maar ook dames uit den eersten stand, die gesluierd waren om niet herkend te worden.

Allen vroegen hulp en raad voor moeilijke gevallen.

In het vertrek bevond zich een bejaard man van omstreeks zestig jaren, met gladgeschoren gelaat, bij wien men moeilijk kon bemerken of hij tot de ontwikkelden of dommen behoorde.

Dit was de man van Bertha Dunkel, die de bezoekers naar het heiligdom van het medium voerde en die zich tegelijkertijd met de geldzaken bemoeide.

Het geld was namelijk het zwaartepunt van de geheele zaak. Hij verstond het meesterlijk, de bezoekers te taxeeren en hen naar hun draagkracht te laten betalen. Hedenavond was de wachtzaal weder stampvol.

De „vloot” werd door niemand der bezoekers herkend; hij wilde zich persoonlijk van de zwendelarij overtuigen.

Met de meeste belangstelling bekeek hij de bezoekers en bemerkte dat de meesten van hen uit schuwheid, slechts fluisterend durfden spreken.

Hij moest meer dan een uur wachten voordat de beurt aan hem kwam.

De man geleidde hem naar de zoogenaamde heilige kamer.

Het vertrek dat de „vloot” binnentrad, was slechts door eenige kaarsen verlicht.

In een donkerblauwen sluier gehuld, zat het beroemde medium Bertha Dunkel aan een kleine tafel. Voor zich op de tafel had zij een spiritistisch instrument liggen, een zoogenaamde glazen cirkel.

Dat is een glazen schijf waaronder de letters van het alfabet gerangschikt waren. Op dezen glazen schijf rustte de hand van het medium, waarvan de vingers met diamanten ringen versierd waren en waartusschen zij een gouden potlood hield.

De „vloot” moest bij deze tafel plaats nemen.

Nadat hij dit gedaan had, zeide de man van het medium: „Ik verzoek u, niet te veel te vragen, omdat het medium reeds eenige uren slapend is. „Heden spreekt Socrates.”

„Dat kan goed worden,” dacht de „vloot” bij zichzelf, „ik heb reeds lang gewenscht aan dezen ouden Griek voorgesteld te worden.”

De man verliet daarop de kamer en daar de „vloot” tamelijk goed met geschiedenis op de hoogte was, was zijn eerste vraag:

„Zeg eens, mijnheer Socrates, heeft de giftbeker u goed gesmaakt?”

In plaats van te antwoorden zeide het medium:

„Een leugengeest wil mij op de proef stellen, ga weg satan!”

„Komaan,” hervatte de „vloot”, „heeft satan dan ook reeds ten tijde der oude Grieken geleefd? — Ik dacht dat hij eerst later geboren was.”

„Ik zeg u nogmaals,” antwoordde het medium met verheffing van stem, „ga weg, gij boosdoener, gij zijt een ongeloovige en hebt hier niets te zoeken.”

„Dat is goed,” zeide de „vloot”. Volgens Engelsche wetten mag ik mij niet aan huisvredebreuk schuldig maken. Maar opdat gij, „oude zwendelaarster”, eens hooren zult, dat niet alle menschen zoo dom zijn als gij meent, zoo zeg ik u kort en bondig, dat ge met uw kunsten bij mij niet verder komt.”

Hij merkte den woedenden blik niet, die zich op het gelaat van het medium vertoonde en toen hij bij zijn vertrek den waarden echtgenoot van het medium ontmoette en deze tegen hem zeide:

„Het consult kost 1 pond sterling,” toen antwoordde de „vloot”:

„Ik zal u een pond sterling geven en opdat ge niet onwetend blijven zult van datgene wat ik uw vrouw gezegd heb, verklaar ik u, dat ge een groote zwendelaar zijt en in de gevangenis thuis behoort.”

„Dat is nog al brutaal van u gezegd!”

„Beter brutaal dan dom,” zei de „vloot” en ging heen.

Een uur later was de laatste bezoeker verdwenen en nauwelijks was de deur gesloten of het medium snelde naar haar man en sprak:

„Hoeveel geld hebt ge ontvangen?”

In plaats van te antwoorden legde de echtgenoot eenige handen vol papier en goud geld op tafel en het medium begon dit met begeerige blikken onmiddellijk te tellen.

„Het had beter kunnen zijn,” sprak zij. „Ik had heden bepaald op vijfhonderd pond sterling gerekend, maar er zijn slechts drie honderd twintig pond.”

„Kom eens hier, ik moet je zakken onderzoeken, ge hebt waarschijnlijk weder geld verdonkeremaand.”

De man keek haar aan en zeide: „En als ik nu geld verdonkeremaand had, dan gaat het jou nog niets aan.”

„Wat zegt ge daar, gaat mij dat niets aan?” riep het medium, „doe ik zaken of doe jij het? Je weet toch wel, dat *jij* daar te dom voor bent!”

De man moest het zich laten welgevallen, dat zij uit zijn vestzakken verscheidene goudstukken haalde.

„Nu heb ik je weer op heeterdaad betrapt,” sprak

zij en hield hem de goudstukken voor oogen. „Mij kan je niet bedriegen!”

„Je bent een gemeene vrouw,” zeide de man, „en ik zeg je nu voor den laatsten keer, dat, wanneer ge niet van nu af aan de winst met mij deelt, ik naar de politie ga en je zwendelaarijen aan het licht zal brengen.”

„Wat wilt ge doen?”

„Dat hebt ge immers gehoord.”

„Ba,” lachte het medium, „ik ben niet bang voor je! Ge kunt gerust naar de politie gaan, niemand kan mij bewijzen, dat ik niet met de geesten in verbinding sta.”

„Daar heb je een pond sterling, meer krijg je niet. Het overige geld breng ik naar de Bank. Als de zaken nog eenigen tijd zoo gaan, dan kunnen wij spoedig stil gaan leven. Maak je nu maar liever gereed, wij hebben hedenavond nog een séance bij de oude barones Oppenheimer.”

Ik heb reeds gehoord, dat daar ook een hertog komt. Daar moet ik mijn best doen en gij moet er voor zorgen dat alles klopt.”

Zonder zich verder om haar man te bekommeren, ging zij naar haar boudoir en begon zich te kleeden.

Haar eenvoudig toilet bestond uit een donkergrijs kleed en een grooten omslagdoek. Aan haar onderrok bevestigde zij verscheidene gazen sluiers, die zij grijpen kon door een split in haar bovenrok.

Een klein zilveren klokje en eenige poeders stak zij in haar handtasch.

Beneden aan de trap stond haar man, die net zoo eenvoudig gekleed was als zij.

Niemand zou in deze beide personen lieden van kapitaal vermoed hebben.

Bij barones Oppenheimer, een schatrijke dame, hadden zich een aantal personen verzameld, die zich over het spiritisme onderhielden.

Met spanning verwachtten zij de komst van het medium Bertha Dunkel.

Tegen tien uur kwam zij eindelijk.

Zwijgend namen de aanwezigen, waaronder de hertog van Westminster, plaats, terwijl Bertha Dunkel met haar echtgenoot voor de bijeengekomenen ging zitten.

De man begon aldus:

„Voordat mijn vrouw u in verbinding stelt met de lieve geesten, moet ik u mededeelen, dat de kamer donker gemaakt moet worden, opdat ge de verschijningen goed kunt zien.

„Mijn vrouw zal weldra in slaap vallen en dan moet u het verdere afwachten.”

Na eenige oogenblikken sloot het medium inderdaad haar oogen en begon zuchtend adem te halen.

Eindelijk verklaarde haar man, dat zij sliep. Nu liet hij al de lampen uit doen en de aanwezigen werden reeds huiverig; het was immers mogelijk, dat er reeds dadelijk een geest zou verschijnen.

Na ongeveer vijf minuten begon er iets te schemeren; tegelijkertijd hoorde men het geluid van een klokje.

Toen rezen de aanwezigen de haren te berge.

Zelfs de valsche pruik van mevrouw de barones Oppenheimer begon zich te bewegen.

Bevend greep zij de hand van den hertog die naast haar zat en zuchtte:

„Mijn hemel, mijn hemel, hebt ge hem gezien?”

„Wien bedoelt u, mevrouw?”

„Mijn grootvader!”

„Uw grootvader? Ja, gezien heb ik wel iets, maar ik heb uw grootvader niet herkend!”

„Hij was het! hij was het!” zuchtte de barones.

„Kijk, kijk daar nu eens!” — met een luide gil zonk zij in haar stoel terug, terwijl de andere aanwezigen als verlamd naar een witte gestalte keken, die naar het scheen door de lucht zweefde, meerdere malen op en neer vloog en daarna verdween.

„Licht! licht!” schreeuwde de hertog, „de barones is in onmacht gevallen!”

Een van de bedienden stak het elektrische licht op en nu zag men dat de barones van haar stoel gevallen was, terwijl het medium met gesloten oogen neerzat.

Langzaam kwam de barones weer bij en keek naar Bertha Dunkel.

„Het was waarlijk mijn grootvader,” fluisterde zij,

„ik heb zijn gezicht toch zeer duidelijk herkend.”

Niemand waagde het, haar tegen te spreken, ofschoon geen hunner iets wat op een gezicht geleek, had gezien.

Alleen de barones had met haar opgewekte fantasie zich verbeeld, het gezicht van den overleden grootvader gezien te hebben.

„Wenscht het gezelschap nog meer geesten?” vroeg de echtgenoot van het medium.

De hertog maakte een ontkennend gebaar.

„Neen, ik dank er voor.”

Ook de andere aanwezigen wenschten geen verdere verschijningen, want zij waren er allen bevreesd voor geworden.

Voordat het medium heen ging, gaf de barones haar een bankbiljet van honderd pond en zeer tevreden verliet mevrouw Dunkel met haar echtgenoot het paleis.

Toen zij op straat op eenigen afstand van het paleis gekomen waren, namen zij een auto en lieten zich naar huis brengen. Een kwartier later verlieten zij opnieuw hun villa en stapten weer in de auto die voor de deur gewacht had.

Maar nu was het niet meer het armoedig gekleede medium, maar een dame in een prachtig avondkostuum en met edelgesteenten overladen.

Een kostbare pelsmantel hing over haar schouders, terwijl haar echtgenoot eveneens in een pels gehuld, er uitzag als een heer uit den voornaamsten stand.

Zij lieten zich naar een restauratie brengen, dat alleen door den eersten stand bezocht werd en gebruikte daar hun souper.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een bloemengroet uit het verhevene.

„Maar mijnheer,” zeide de „vloo” den volgenden morgen tot inspecteur Baxter toen deze het bureau binnentrad, „wat is er toch met u gebeurd, uw wangen zijn geheel en al opgezwollen?”

„Ik heb kiespijn,” loog de geweldige, terwijl hem de wangen pijn deden van de oorvijgen, die hij, naar zijn meening, van den geest had ontvangen.”

„Ach,” zeide de „vloo”, „dan hebt u zeker vreeselijke holle kiezen; zouden de geesten u daar niet kunnen afhelpen?”

„Ga toch aan uw werk!” zei Baxter, „en bemoei je niet met mijn kiespijn.” — — —

„Een aardige kiespijn,” dacht de „vloo” bij zich zelf, „hij heeft zeker een paar klappen tegen zijn wangen gekregen. Nu, liever hij dan ik.”

Op hetzelfde uur zat Raffles weer in zijn studeerkamer met Charly Brand aan de morgenkoffie en las een boek over scheikunde.

„Ge hebt daar een eigenaardige lectuur,” sprak zijn vriend, „hebt ge misschien het plan, de scheikunde te bestudeeren?”

„Ja, mijn waarde, ik bestudeer de scheikunde van de vierde afdeeling.”

„Wat is dat?” vroeg Charly.

„Mijn lieve jongen, dat is de wereld, waarin de geesten leven.”

De jonge man lachte en vroeg:

„Sinds wanneer hebben de geesten iets met scheikunde te maken?”

„Naar mijn meening zeer veel, want voor men een geest worden kan, moet men zonder twijfel een lang scheikundig proces doormaken; want een doode moet eerst opgelost worden in verschillende bestanddeelen, voordat hij geest kan worden.”

„Nu, zoo heel lang behoeft hij toch niet te wachten.”

„Hoe weet je dat?” vroeg Raffles.

„Ik vermoed dat.”

„Daar heb je gelijk in, het zijn alle slechts vermoedens.”

„Ik begrijp niet, waarde Edward,” zei Charly Brand, „waarop dit gesprek zal uitdraaien.”

„Hoor dan,” sprak Raffles, „ik lees hier juist over de eigenschappen van phosphorus en andere lichtgevendende stoffen.

Ik verzeker je, dat het hoogst belangwekkend is.”

„Daaraan twijfel ik niet, maar ik ben nieuwsgierig te weten, met welk doel jij je bezig houdt met phosphorus en lichtgevendende stoffen.”

„Ik zal het je zeggen,” antwoordde Raffles; „ik heb het plan, de heilige Bombastus te worden en zal je wonderen laten zien, die je ongeloofelijk zullen voorkomen.”

„O zoo,” lachte Charly Brand, „je wilt de spiritisten concurrentie aandoen!”

„Ja, mijn zoon; hooren en zien zal hen daarbij vergaan. Ik denk Londen van deze plaag te bevrijden en de zwendelaars aan de kaak te stellen, die deze geestverschijningen ten koste van hunne domme medemenschen uitvoeren.

Wij beiden zullen nu uitgaan en al het noodige voorbereiden.”

Na verscheiden uren keerden zij terug en Raffles, die zich herinnerde, vroeger eens proeven met varkensblazen bijgewoond te hebben, had kleine zijden ballons gekocht, die hij met gas vulde.

Meer dan een dozijn van deze ballons maakte hij gereed en hij bond aan het benedeneinde van iederen ballon een draad, waardoor hij de ballons aansteken kon.

Tegelijkertijd bracht hij eenige van deze ballons in verband met bloemen om een proef te nemen.

Terwijl hij den verbindingsdraad in brand stak, liet hij den ballon, waaraan een bloem bevestigd was, tot aan het plafond omhoog stijgen.

Na eenige oogenblikken had de brandende draad den ballon bereikt.

Men hoorde een kleine ontploffing, zag een lichtblauwe vlam en de bloem viel naar beneden.

„Prachtig!” zei Raffles, „de zaak is in orde.

Nu zullen wij eens zien hoe het wordt, als ik de kamer donker maak.”

Zij deden de lampen uit.

Wederom stak Raffles den draad van een kleinen ballon aan en liet dien opstijgen.

Na eenige seconden hoorde men een lichte ontplofing, voor een oogenblik zag men een spookachtige blauwe vlam, waarop Raffles zei:

„Fameus, de geesten, die ik nu gemaakt heb, werken uitstekend.”

„Welk doel heb je met deze dingen?” vroeg Charly Brand.

„Zie, mijn waarde vriend,” gaf Raffles ten antwoord; „jij staat met mij zooals men dat noemt, achter de coulissen van het spiritisme.

„Deze bloemen wil ik de menschen van uit de hoogte op de hoofden laten vallen en zij zullen dadelijk gelooven, dat de lieve geesten het zijn, die hen ze van af de begraafplaatsen toezenden.

„Maar nu komt nog een tweede bedrijf! Kijk, ik heb hier de beste soort phosphorusverf, die er in heel Londen te verkrijgen is.

„Ik zal je voor de aardigheid daarmede eens een paar streken over je gezicht geven om te zien, of je dan in het donker ook licht van je afgeeft.”

Nadat Raffles dit gedaan had, draaide hij het licht uit en begon luidkeels te lachen.

„Charly,” riep hij, „je ziet er uit als de levende duivel.

„Ziezoo, hiermede kunnen wij den strijd tegen de domheid beginnen.

Ik moet mij nu nog een half uur in het beeldhouwen oefenen, of liever gezegd in het modelleeren, want ik wil van het was, dat wij gekocht hebben, iets maken, wat jij nog nooit gezien hebt.”

Raffles ging naar het vuur en begon, terwijl hij het was verwarmde, daarvan een ronde staaf te maken, zoo lang en zoo dik als de arm van een man.

Daarop nam hij een mes en begon te modelleeren.

„Je maakt daar een eigenaardig ding; het lijkt wel een reuzenasperge.”

„Dat is juist opgemerkt, Charly!

„Ik zal het was nog eenigzins beschilderen, want de kop van een asperge lijkt wat groenachtig. Daarna zullen wij haar in een der glazen buizen zetten, die ik gekocht heb, deze met water vullen en haar met perkamentpapier luchtdicht afsluiten.”

„Ge weet, Edward, dat ik reeds veel rare dingen

van je gezien heb, maar wat je doen wilt met deze reuzenasperge in een luchtdicht glas, is voor mij absoluut een raadsel.”

Raffles antwoordde niet, maar werkte vlijtig voort.

Toen hij gereed was, vroeg hij:

„Waarvoor zie je dat nu aan, Charly?”

Deze antwoordde:

„Het ziet er uit als een reuzenasperge, die in een glas bewaard wordt.”

„Dat is ook zoo,” antwoordde Raffles. „Dit is de grootste asperge, die er ooit gegroeid is. Ik zal ze Mammoethasperge noemen.”

„Maar waartoe zal ze dienen?” vroeg Charly Brand.

„Dat zul je spoedig genoeg zien.”

Hij ging met Charly Brand naar een andere kamer, waarin allerlei soorten pruiken, blanketsel en andere zaken lagen, die tooneelspelers gebruiken.

Binnen een half uur had hij zoowel zich zelf als zijn vriend volkomen onkenbaar gemaakt en nadat zij in Charly's zakken de kleine ballons hadden geborgen, gingen zij de straat op.

„Waar wil je heen?” vroeg Charly.

„Naar de vereeniging „Morgenrood” en probeeren of ik daar in aanraking kan komen met de spiritisten, met Bertha Dunkel en den inspecteur van politie Baxter.”

Zij gingen er heen.

De zaal was weer stampvol.

Tot zijn groote vreugde zag Raffles, dat de inspecteur met een aantal zéér voornamen lieden, vooraan zat.

Ook barones Oppenheimer zat bij hem.

Raffles ging naar den president der vereeniging.

„Ik ben zoo even uit Parijs hier gekomen. Daar heb ik veel goeds van uw vereeniging gehoord.

„Te Parijs ben ik bekend voor het sterkste medium. Ik hoop, dat ge het mij zult toestaan, hedenavond hier geesten te mogen oproepen.”

De president, een volkomen overtuigd spiritist, bekeek den vreemden gast met grooten eerbied en antwoordde:

„Mag ik uw naam weten?”

„Men noemt mij te Parijs, — zei Raffles, „de heilige Bombastus”.

„Hoe?” zei de president, „dat is immers de geest, waardoor ons medium „Bertha Dunkel” altijd spreekt.”

„Het is een leugengeest, die door haar spreekt, dat is te Parijs algemeen bekend!”

„Ik ben juist gekomen met het doel om dezen leugengeest te verdrijven.”

In de onmiddellijke nabijheid zat, terwijl dit gesprek gevoerd werd, mevrouw Dunkel met haar echtgenoot.

Omdat zij achter een gordijn verborgen waren, kon het publiek hen niet zien.

Raffles had ieder woord, dat zij achter het gordijn gesproken hadden, afgeluisterd.

Maar hij deed, alsof hij niets gehoord had en liet zich in de beleefdste vormen aan het medium voorstellen.

Deze keek hem gemoedelijk aan.

„Zou deze man inderdaad iets kunnen?” sprak zij in zich zelf; „zoo ja, dan kan ik met hem praten en wij kunnen gemeenschappelijke zaak maken.

„Hij zal mijn zaken zeker niet bederven.”

„Geliefde broeders en zusters”, sprak de president nu tot het publiek, „wij staan hedenavond voor een groote verrassing. Zoo juist is het grootste en beroemdste medium van Frankrijk hier binnen gekomen, met het doel om ons de openbaring van zijn geesten bekend te maken.

„Te Parijs noemt men dit medium „de heilige Bombastus”. Ik verzoek mijn waarde broeders en zusters, de aankomst van dit beroemde medium te begroeten met het gezang van onze vereeniging vers een tot en met twaalf.”

Onder het zingen was Raffles naar het podium gegaan. Hij had een wijde jas aangetrokken, die hem tot aan de voeten kwam en tot op zijn borst hing, en een langen zilverwitten baard aan het gelaat bevestigd.

Hij zag er uit als een aartsvader uit het oude testament.

Met eerbiedige stilte keek het publiek naar hem en alles was doodstil, toen hij met gemaakte stem begon te spreken.

„Een groet uit het verhevene, mijn geliefde broeders en zusters!

Bij een onzer laatste zittingen te Parijs, waarbij onder anderen tegenwoordig waren de president van de Fransche republiek, verscheidene ministers en andere voorname lieden, deelde mijn controlegeest mij mede, dat een leugengeest, die hier bij u in Engeland aanwezig is, zich bij monde van het medium Bertha Dunkel voor den heiligen Bombastus uitgeeft.

„Weet dan, waarde broeders en zusters, dat ge erg om den tuin geleid wordt, want niet in *haar*, maar in

mij woont sedert lange jaren de heilige Bombastus en laat u wonderen aanschouwen, zooals ge ze nog nooit gedroomd zult hebben.

„De zwaarste ziekte geneest hij door mij, hij verleent hulp in de twijfelachtigste gevallen en maakt zijn aanhangers rijk; kortom, hij geeft inlichtingen omtrent alles, wat ge weten wilt en om uw vertrouwen te winnen, zal hij hedenavond zelf verschijnen en u groeten brengen van uit het verhevene of, als ge het zoo noemen wilt, uit het hiernamaals.

Ik ben gewoon, dat men aan mijn woorden twijfelt en daarom verzoek ik iedereen, die het wenscht, bij mij te komen om te onderzoeken of ik soms het een of ander bij mij heb, dat argwaan verwekken kan, en waardoor de een of ander zou kunnen vermoeden, dat ik de menschen om den tuin tracht te leiden.”

Er kwamen nu vier heeren op het podium om alles nauwkeurig te onderzoeken.

Een van hen onderzocht de zaak zeer stipt en wilde zelfs, dat Raffles zijn laarzen uittrok.

Het was „de vloot”, die daarop aandrong.

Deze was namelijk ook naar de séance gegaan, om persoonlijk te onderzoeken of hier soms bedrog in het spel was.

Maar ook hem gelukte het niet, Raffles te herkennen en zoo wel hij als zijn begeleider moesten erkennen, dat zij niets verdachts konden vinden aan het Parijsche medium.

Gerustgesteld over dit resultaat keken allen naar Raffles, die nu verder begon te spreken:

„Waarde broeders en zusters, om een bewijs te geven, dat de heilige Bombastus u kent, zal ik thans in slaap vallen en maak u er op attent, dat ik niet zoo als andere mediums, mijn oogen sluit, maar dat ik, zooals ge mij thans voor u ziet met u spreek en mij met u zal onderhouden.

Ik verzoek u echter eerst een lied te zingen, opdat ik de noodige inspiratie verkrijg.”

„Hé, hij spreekt latijn,” fluisterde een oude zuster; „hij is zeker geleerd.”

De president gaf bevel om een lied te zingen.

Onder het gezang stond Raffles op het podium, hief zijn armen ten hemel en scheen allerlei vreemde woorden uit te spreken, waarvan het publiek niets verstond.

Het zingen was geëindigd; daarop verliet het medium het podium en ging onder de aanwezigen.

Hij bleef voor de „vloot” staan.

Marholm gevoelde zich alles behalve op zijn gemak onder den blik van den onbekende.

Met spanning keken allen naar Raffles.

„Waarde broeders en zusters,” begon hij, „er bevindt zich onder u iemand, die veel last heeft van plaaggeesten!”

Daarop wendde hij zich tot Marholm met de woorden:

„Bekent gij, dat gij hier gekomen zijt met den grootsten twijfel in uw hart?”

„Nee,” antwoordde „de vloer”.

„Schaam je broeder,” zei Raffles, „ge wilt mij wat voorliegen! Hier in onzen kring bevindt zich iemand, die u kent en die getuigen wil, dat ge liegt.”

Op dit oogenblik sprong Baxter op en riep:

„Ja, dat komt goed uit, ik ken hem, hij is geen spiritist, het is een plaaggeest die daar zit.”

Het scheen, dat Marholm nog iets te zijner verdediging wilde zeggen, maar reeds naderden hem een dozijn mannen, die hem de deur uitwierpen.

Nadat Marholm uit de zaal verdwenen was, ging de heilige Bombastus weer naar het podium en sprak tot Baxter:

„Ik dank u, waarde broeder; in u woont sedert eenigen tijd een goede geest; alle booze geesten hebben u verlaten; gij zult later zeker in een wit kleed rondwandelen.

„De heilige Bombastus houdt veel van u; gij zijt een uitverkorene.”

Inspecteur Baxter voelde zich zeer gevleid en keek vol trots door de zaal.

„Lieve broeders en zusters,” ging Raffles voort, „aan u zal ik een bloemengroet zenden.

„Het zijn bloemen die in den heiligen tuin van Palestina geplukt zijn; ik zal voor u verschijnen en verzoek u, de zaal in het duister te hullen. Het moet donker zijn, wanneer ik u moet verlichten.”

Niemand zag of dacht aan Charly Brand, die zich aan het andere einde der zaal bevond.

Deze had zijn overjas niet eens uitgetrokken; rookte een sigaret en dronk zijn glas bier.

Toen de zaal in duisternis gehuld was, tastte hij in den zak van zijn overjas en stak met het vuur van de sigaret de draden aan, die zich aan de ballons bevonden.

Niemand dacht aan hem, maar allen keken naar het podium, waar thans in een eigenaardig blauwachtig licht de gestalte van het medium geheel scheen verlicht te worden.

„Dat grapje kunnen wij ook uithalen,” zeide Bertha Dunkel tot haar echtgenoot.

„Hij heeft zich met phosphorus bestreken.”

„Zwijg,” sprak haar man, „ik weet nog niet of je gelijk hebt.”

Nu begon Raffles plotseling een Grieksch lied te zingen.

Hij zong zóó luid, dat niemand de ontploffing van het eerste ballonnetje hoorde.

De aanwezigen zagen slechts een lichtstraal, terwijl op hetzelfde oogenblik een kreet van bewondering onder het publiek opging, want eenigen hunner hadden een bloemengroet uit de handen van de geesten ontvangen.

Kort daarna vielen op verscheidene plaatsen in de zaal massa's bloemen neder.

Een eerbiedwaardige vrees maakte zich van het publiek meester, ja, zelfs Bertha Dunkel geloofde nu, dat dit medium geen zwendelaar was.

„Geachte broeders en zusters,” sprak Raffles thans: „gij zult allen den heiligen geest boven uw hoofden in het licht gezien hebben; steek de lampen nu weer aan, dan zult ge de groeten ontvangen, die hij u gezonden heeft.”

Eenige seconde later was de zaal weer verlicht en Raffles zag, tot zijn vreugde, niets dan bleeke bevende gezichten.

Vol eerbied hadden eenigen bloemen in de handen, die naar hun meening plotseling op onverklaarbare wijze uit de lucht waren gevallen.

Allen waren zij overtuigd, dat Raffles inderdaad de heilige Bombastus was en allen haastten zich om naar het podium te gaan om een handdruk van hem te ontvangen.

De oude barones Oppenheimer vooral was zoo onder den indruk, dat zij de handen van Raffles kuste, terwijl Baxter tot hem de volgende woorden sprak:

„Meester, ik bewonder u!”

Toen er weer stilte gekomen was, sprak Raffles:

„De heilige Bombastus heeft nog meer verrassingen voor u.

„Degenen onder u, die innig geloof hechten aan de woorden, die hij tot u spreekt, zullen zeer rijk worden en de heilige Bombastus verzoekt dat een van u allen zijn huis te zijner beschikking stelt, opdat hij daar openbaringen kan doen, die hij slechts aan eenigen van u wil bekend maken.”

Hij verliet nu het podium en ging rechtstreeks naar de barones.

„De heilige Bombastus is met u, lieve zuster, wees dus in alle opzichten verstandig!”

„Dat zal ik zijn!” zei de barones en begon op nieuw Raffles' handen te kussen.

„Ik stel mijn huis te uwer beschikking; ik ben zeer gelukkig, u deze eer te kunnen bewijzen!”

„Dan zal de heilige Bombastus bij u komen, waarde zuster. Gij kunt mij morgennacht om twaalf uur verwachten.”

Daarop ging hij naar Baxter en sprak:

„Zeer geachte broeder, gij moet morgennacht komen.

Aan u heeft de heilige Bombastus veel mede te deelen; door hem zult gij wijs en verstandig worden.

Op al uw vragen zal de heilige Bombastus antwoorden, hij kent alle moeilijkheden, waarin ge gewikkeld zijt.”

Daarop ging hij naar den hertog van Westminster en verder naar een ouden bankier en naar een als zeer rijk bekend staanden gierigaard.

Hij verzocht hen, morgennacht om twaalf uur bij de barones te komen om de openbaringen aan te hooren, die de heilige Bombastus dan geven zou.

Daarop reikte hij hen de hand en voegde hen tot afscheid de woorden toe:

„De heilige Bombastus zal u verlichten!”

Als overwinnaar ging Raffles door de rijen van zijn nieuwe aanhangers en verliet de zaal.

Overeenkomstig de afspraak, was Charly Brand reeds vroeger heengegaan.

Buiten stond een gesloten auto gereed; Raffles stapte daarin en reed weg.

Toen zij op een kleinen afstand van hun huis gekomen waren, keek Raffles door het kleine venster, dat zich in de achterzijde van de auto bevond en zag dat een andere auto hen volgde.

„Wij worden vervolgd, Charly,” sprak Raffles „en als ik mij niet vergis, dan zit in de auto achter ons de „vloo”, dien ik uit de zaal heb laten verwijderen.”

„Was die verwijdering dan zoo noodzakelijk?”

„Ja!” antwoordde Raffles, „dat was hoogst noodig.”

„Dat kan dan waar zijn,” antwoordde Charly Brand.

„Doch hoe kunnen wij thans aan hem ontkomen?”

„Dat is zeer eenvoudig,” antwoordde Raffles. „Ge weet, dat ik in de zakken van uw overjas verscheidene pruiken en baarden gestopt heb; die moeten wij nu gebruiken.”

In eenige oogenblikken had Raffles Charly Brand geheel onkenbaar gemaakt en zeide:

„Ik zal nu bevel geven, dat de auto staan blijft en jij moet haar verlaten.

Neem dadelijk een andere auto en als je vervolgd mocht worden, rijd dan door verschillende straten van Londen, totdat het je gelukt, dat de „vloo” uw spoor verliest.

Als je dat niet gelukt, laat je dan naar het hotel „Cecile” brengen, neem daar een kamer en zeg, dat je „Muller” heet en „koopman” te Manchester zijt.”

De „vloo” zag tot zijn verwondering, dat de auto stilhield.

Een van de beide inzittenden stapte uit en voordat hij nog zien kon, wie dat was, verdween deze onder de menigte.

Noch de „vloo”, noch Charly Brand, hadden gezien, dat, toen Charly op de linkerzijde van de auto uitstapte, Raffles eveneens aan de andere zijde de auto verliet, den chauffeur een geldstuk in de hand drukte en tot hem zeide:

„Rijd onmiddellijk naar Lincolnstreet 16 en wacht daar.”

De chauffeur, die aan dergelijke geheimzinnige avonturen gewoon was, reed verder.

Toen na een langen rit door Londen de auto in Lincolnstreet 16 aankwam, arriveerde kort daarop ook de „vloo”.

Maar hij wachtte te vergeefs of er ook iemand uit de auto zou komen.

Eindelijk ging hij naar den chauffeur en vroeg:

„Waar zijn uw passagiers gebleven?”

„Vraag dat aan hun zelf, sir!”

De „vloo” lachte en sprak tot zich zelf: de man heeft niet geheel en al ongelijk, ik heb een domme vraag gedaan. Men kan nooit genoeg leeren!

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Het wonder van de reuzen-asperge.

Den volgenden nacht om twaalf uur zag men voor het paleis van barones Oppenheimer verscheidene rijtuigen. Behalve eenige anderen stapten Baxter en de hertog daaruit.

Spoedig na hen verscheen Raffles.

Onder den indruk van zijn bovennatuurlijken invloed werd hij door de aanwezigen eerbiedig gegroet en nadat de barones hem de handen had gekust, geleidde zij hem naar de eereplaats, die zij voor hem had laten neerzetten.

Alle genoodigden verwachtten met spanning, wat Raffles zeggen zou.

„Mijn waarde broeders en zusters,” begon hij, „de heilige Bombastus schenkt u genade, maar wil u tegelijkertijd op de proef stellen of gij waarlijk geloovig geworden zijt en deelt u het navolgende mede:

„Aan de Bank in het West End van Londen heeft hij door mij een recept laten neerleggen, dat u in de gelegenheid zal stellen schatten te verdienen.

„Hij wenscht, dat gij deze schatten gebruiken zult om de leer van het spiritisme over de heele wereld te verbreiden en zieke broeders en zusters te ondersteunen.

„Als bewijs van vertrouwen verlangt hij van u, dat ge mij voor dit recept de som van een kwart miljoen pond sterling ter hand stelt, die ik noodig heb om hier in Londen een tempel op te richten voor den heiligen Bombastus.

„De heilige Bombastus zendt u een geheim recept, dat u in de gelegenheid stelt een lekkernij te laten groeien, waarop duizenden menschen gesteld zijn; hij zal haar in groote menigte laten groeien en men zal er om strijden, deze lekkernij tot hoogen prijs van u te koopen.

„De heilige Bombastus laat u zeggen dat er alleen veel geld verdient wordt met weelde-artikelen.

„Het geheime recept geeft u den raad, asperges te verbouwen, die, wanneer ze op zandbodem verbouwd worden, u schatten in den schoot zullen werpen, waar-

mede dus miljoenen verdiend kunnen worden, te eerder, daar zulke asperges, van den omvang van de asperge van den heiligen Bombastus, nog nooit gekweekt zijn!

„Om u dit te bewijzen heeft hij door mij zoo'n asperge gekweekt en ik heb haar voor u mee gebracht.”

Hij nam het papier, waar de asperge in een glazen buis zat, weg en onder een luid gejuich bekeken de aanwezigen de reuzenasperge.

„Ik begin te watertanden,” sprak de oude hertog; „als ik het niet voor mijn oogen zag, dan zou ik het voor onmogelijk achten.”

Ook Baxter, die een buitengewoon liefhebber van asperges was, scheen als betooverd; eveneens de oude barones, de bankier en de gierigaard.

Zij begonnen reeds onderling te berekenen, hoeveel geld er wel mee te verdienen zou zijn.

Een enkel exemplaar woog vijf pond.

Zonder te aarzelen, gaven de barones, de hertog en de overigen hun cheques aan Raffles en nadat hij beloofd had, den volgenden avond in de vereeniging „Morgenrood” nieuwe openbaringen van den heiligen Bombastus te geven, ging hij heen.

Den volgenden middag, precies om twaalf uur, ging Baxter, vergezeld van de barones, naar de Bank in het West End, om daar het geheime recept van den heiligen Bombastus af te halen.

Zij zagen niet, dat ook de „vloot” en eenige journalisten daar aanwezig waren. Zij wisten evenmin, dat Raffles er voor gezorgd had dat de reporters van de couranten en Marholm hier tegenwoordig zouden zijn.

Inspecteur Baxter, die de reuzenasperge bij zich had, vroeg aan de kas, of het geheime recept van den heiligen Bombastus gereed lag.

„Ja, ik herinner mij dat hier een brief ligt, die hier hedenmorgen bezorgd werd, waarop geschreven staat:

„Geheim recept van den heiligen Bombastus,

af te geven aan den inspecteur van politie Baxter."

„Bent u dat?"

„Ja," antwoordde Baxter, „hier is mijn bewijs."

Hij toonde zijn ambtspenning.

Met koortsachtige spanning opende hij het couvert.

Hij bemerkte niet, dat de „vloot" vlak achter hem stond, zoodat ook deze alles kon lezen.

In den brief stond letterlijk het navolgende:

„De wereld is vol domkoppen. Zorg er vooral voor, dat de asperge flink groeit, misschien gelijkt ze u!

Verder geef ik u de verzekering, dat alle spiri-

tisten zwendelaars en bedriegers zijn en dat het eerste goede werk, dat ge kunt doen, zou zijn, Bertha Dunkel en andere mediums achter de tralies te zetten.

Gegroet

JOHN C. RAFFLES.

„De groote onbekende heilige Bombastus".

De reporters en de „vloot" begonnen zoo luidkeels te lachen, dat Baxter als een krankzinnige wegliep en er niet eens om dacht, dat hij de reuzenasperge in de Bank had laten liggen, die de reporters nu in zegetocht door de straten van Londen droegen.

Het geheim van Kiathene-Su.

Een der geliefkoosde uitstapjes van Konstantinopel is Kiathene—Su, het dal der zoete wateren. Verscheidene wegen, die alle zeer veel natuurschoon bezitten, leiden daarheen.

Voor de vreemdelingen was een voetpad, dat zich door prachtige bosschen slingerde, de meest aantrekkelijke weg.

Op een kleinen heuvel staat een oude, met groen mos begroeide, steenen bank. Daar zet zich ieder reiziger voor een poos neer, om van de betoovering van het prachtige schouwspel te genieten, dat het door de zee ompoelde Konstantinopel aanbiedt.

Er was mij zooveel van dit tochtje verteld, dat ik besloten had, met den schoonsten indruk van Konstantinopel te scheiden, en mij dezen aanblik voor het laatste te besparen. Deze heerlijke plaats zal altijd in mijn gedachten blijven; doch op welk een geheel andere wijze dan ik verwacht had!

Door mijn bankier geïntroduceerd, had ik te Konstantinopel toegang tot de eerste kringen.

Een der familieleden van den bankier, een jonge Turk, Mahmed Seling genaamd, had zich bij mij aangesloten.

Hij was van plan, een reis naar Europa te maken en liet zich derhalve verhalen doen van de zeden en gewoonten aldaar.

Aan zijn invloed had ik het te danken, dat ik veel in Konstantinopel te zien kreeg, waar andere vreemdelingen geen toegang hebben.

Op zekeren morgen hadden wij afgesproken, te samen te ontbijten.

Nauwelijks had hij mij gezien en mij de hand gereikt, of zijn eerste woorden waren:

„Gij hebt zeker geen lust meer om een uitvlucht te maken naar Kiathene—Su?”

„Waarom niet?” vroeg ik.

„Hebt ge dan niets gelezen of gehoord?”

„Van den moord, meent gij?” viel ik hem in de rede.

„Van den moord spreekt gij, maar weet ge dan niet, dat daar nu reeds zeven moorden hebben plaats gehad?”

„Dat is vreeslijk! Vertel mij daar iets van!”

„Aan alle consulaten heerscht daarover groote opgewondenheid”, verhaalde hij, „want de moordaanslagen zijn alleen tegenover buitenlanders gepleegd.

Geen der inwoners is er door getroffen”.

„Meent gij dat daarmede politieke doeleinden in het spel zijn?”

Seling haalde de schouders op.

„Men weet van niets,” zei hij, „de politie staat weer voor een raadsel.”

„En wie zijn de vermoorden?” vroeg ik.

„Zij behooren tot alle nationaliteiten”, antwoordde hij. „Er was ook een vrouw bij.”

„Op welke wijze werden zij om het leven gebracht?”

„Ook dat is merkwaardig,” zei Mahmed Seling. „De aanval moet plaats gehad hebben in de nabijheid van de steenen bank. De vermoorden liggen of op de bank, of in de nabijheid daarvan op den grond.

Allen hebben diepe steekwonden in den rug, of in den nek, maar geen van hen is in het gezicht of in de borst verwond.

„Dat is een bewijs, dat de slachtoffers van achteren aangevallen zijn,” riep hij in opgewondenheid.

„Worden ze ook beroofd?”

„Nee, voor zoo verre men ontdekken kon, mist men geen enkel stuk van waarde, of papieren.”

„Hetgeen ge mij daar vertelt is iets vreemds, dat heeft mijn gansche belangstelling getrokken.

Ik wil mij daarom zelf naar de plaats begeven om de zaak te onderzoeken.”

„Gij moogt u aan dit gevaar niet blootstellen!” riep de Turk. „Juist gij, die vreemdeling zijt, moogt dat niet doen!”

„Ik ben daarvoor niet bang, ik heb een goeden beschermer, mijn revolver”.

„Uw onverschrokkenheid heb ik trouwens reeds kennen,” antwoordde Seling, „maar dat gaat te ver, gij moogt dat niet doen, behalve — — — wanneer gij mij mede neemt!”

„Nee, ik mag deze verantwoording niet op mij nemen”.

„Voor mij is het gevaar maar half zoo groot,” gaf Mahmed Seling ten antwoord, „omdat ik een Turk ben en bovendien — het avontuurlijke trekt mij aan.”

„Welnu dan”, zei ik na eenig aarzelen. „Vier oogen zien altijd meer dan twee; maar laat ons dan ook geen tijd meer verliezen. Zouden wij reeds morgen vroeg kunnen gaan?”

„Zeker, ik ben geheel te uwer beschikking en hoe eerder wij ter plaatse komen, des te beter het is; wij kunnen dan misschien andere misdaden voorkomen, ofschoon,” voegde hij er bij, „de weg nu zeer eenzaam en door alle vreemden verlaten is.”

Met twee geladen revolvers begaven wij ons den volgenden dag op weg.

In weerwil van de zenuwachtigheid, waarin wij gebracht waren, meer door het avontuurlijke van onze onderneming dan door het daaraan verbonden gevaar, was ik toch onder den indruk van het landelijk schoon van deze streek.

Toen wij na een langen marsch bij de steenen bank gekomen waren, kwam ik zoodanig onder den indruk van dit heerlijke landschap, dat ik onze gevaarlijke onderneming vergat.

„Vindt ge niet dat ons land zeer schoon is?” vroeg de Turk met trots.

„Wij moeten oppassen,” riep ik op hetzelfde oogenblik.

„Wie weet, of de ongelukkige slachtoffers niet onder zulke indrukken hun leven moesten verliezen.”

Wij hadden ons omgekeerd, en hielden onze revolvers in de handen gereed, maar er was niets te zien.

„Ook hier is een allerliefst plekje!” riep ik, en wees op een oud huisje, dat op eenigen afstand in het bosch stond.

„Zeg, wie woont hier, zoo afgescheiden van de heele wereld?”

„Daar woont een oude zonderling, een oude Armeëner,” antwoordde mijn begeleider. „Hij leeft geheel alleen, voor en na krijgt hij bezoek van een oude vrouw, die hem levensmiddelen uit de stad brengt, dat is de eenige aanraking, die hij met menschen heeft.”

Terwijl wij in een druk gesprek met elkander waren, liepen wij een uur lang heen en weer, wij waren steeds op onze hoede en bij het minste gedruisch keken wij om, maar er gebeurde niets bijzonders.

„Laat ons op de bank plaats nemen”, zei ik eindelijk, „het rondloopen vermoeit te erg.”

Wij namen plaats en keken oplettend naar alle kanten; maar niets verroerde zich.

„Wij schijnen niet in zijn smaak te vallen”, zei Seling.

„Er is hier een te veel, namelijk gij, want ge zijt een Turk,” beweerde ik lachend.

„Dat kon wel zijn.”

„Waarschijnlijk bespiedt men ons”, zei ik. „Laat ons daarom onzen weg vervolgen en na een poos keer ik alleen terug. Hij, die een misdaad op het oog heeft, vermoedt dan zeker, dat ik u nog een eindje begeleid heb, met het doel om alleen naar de stad terug te gaan.”

Na eenig aarzelen stemde de Turk hierin toe en wij wandelden nog ongeveer een half uur in de richting van Kiathene—Su, waarna ik terugkeerde.

Ik kwam weer bij de steenen bank.

Daar ik door de lange wandeling zeer vermoeid was, ging ik dadelijk zitten.

De revolver hield ik in mijn hand gereed.

Ik lette nauwkeurig op alles, opdat mij niets kon ontgaan.

Maar de rust van het woud werd door niets gestoord, het was zoo stil om mij heen, dat ik het kloppen van mijn hart kon hooren.

Het wachten maakte mij zenuwachtig, het werd een kwelling voor mij, die iedere minuut grooter werd.

Maar plotseling drong een geluid tot mij door. Het was als het tikken van een horloge. Ik luisterde met ingehouden adem, want ik vreesde dat mijn overprikelde zenuwen mij parten speelden.

Maar neen, het was geen vergissing! Tik tak! klonk het, het was, alsof de geluiden uit den boom kwamen.

Het vermoeden, dat mij iets verschrikkelijks bedreigde, deed mij in eens opspringen en in hetzelfde oogenblik kwam met bliksemsnelheid iemand op mij af.

Een dolk vormig mes glinsterde in de zon!

„In 's Hemels naam, zijt gij gewond?” werd er achter mij geroepen.

„Gij hier?” vroeg ik verwonderd.

„Ja,” hernam hij, „ik ben u dadelijk gevolgd en daarom heb ik het voetpad verlaten, mij in het bosch verborgen en ben tot hier voorwaarts geslopen en bleef dus den geheelen tijd in uw nabijheid.”

Ik reikte hem de hand en bedankte hem voor zijn zorg voor mijn persoon.

Gedurende dit gesprek verdween de dolk uit onze oogen in den top van den boom.

Er was niemand te zien, niets verroerde zich, ook het geheimzinnige tiktak was verstomd.

„Met welk een duivelsche uitvinding hebben wij

hier te doen?" riep ik uit, „ik moet dat onderzoeken!"

Snel wierp ik mijn jas uit, klom in den boom en mijn vriend bleef beneden op wacht staan.

Na lang zoeken vond ik een kastje, waarin een uurwerk was aangebracht.

Wanneer dit uurwerk aan den gang gebracht was, dan liep een tamelijk sterke ketting af, aan wiens uiteinde zich de dolk bevond.

Het handvat was zeer zwaar en met lood gevuld om den val te bespoedigen en den stoot met grootere kracht te kunnen aanbrengen.

Met het uurwerk stond een draad in verbinding, maar door het dichte gebladerte kon ik niets zien.

Om ieder verder ongeluk te voorkomen hakte ik den ketting door en nam den dolk mede naar beneden.

„Hier kunt ge het moordwerktuig nauwkeurig bekijken", sprak ik tot mijn begeleider.

„Met welk een geslepen wreedaardigheid is dit bedacht!" riep Mahmed Seling woedend uit.

„Nu moeten wij trachten den dader te vinden," antwoordde ik. „Vóór alles moet ik zien, waarheen de draad, die van het werk afhangt heenloopt."

Toen wij langs den boom liepen, bemerkten wij, dat de draad naar het huis van den ouden zonderling liep.

„Zou die man zijn eenzaamheid voor dergelijke wreedaardige misdaden gebruiken?" riep de Turk huiverend uit.

„Ziet ge — staat aan een der vensters — niet een man, die ons met een tooneelkijker gadeslaat?" vroeg ik op het eenzame huis wijzend.

„Ge hebt gelijk! Ik zie hem zeer duidelijk!" antwoordde Seling.

Het was intusschen laat geworden en verscheidene arbeiders kwamen van hun dagwerk terug. Seling sprak een van hen aan:

„Wie woont daar ginds in dat huisje?" vroeg hij.

„Daar," antwoordde de aangesprokene, minachtend de schouders ophalend, „woont een oude gek. Eenigen tijd geleden heeft hem een vreemdeling zijn eenige beeldschoone dochter geschaakt, sedert dien tijd is hij gek geworden. Hij staat bijna den ganschen dag met den tooneelkijker aan het venster, om naar zijn verloren kind te zien!"

„Ik vrees, dat hij naar iets anders kijkt," fluisterde ik. Toen de arbeider weg was, wendde ik mij tot mijn begeleider.

„Ik ga den ouden zonderling een bezoek brengen," sprak ik tot hem.

„En ge zult mij natuurlijk toestaan, u te vergezellen," antwoordde Seling.

Ik stemde daarin toe en binnen eenige minuten hadden wij het kleine huisje bereikt.

Ons lang, aanhoudend kloppen was te vergeefs.

Ik wees toen naar een openstaand venster, dat wij tot ingang gebruikten, en zochten toen den weg naar het vertrek, waar wij den oude dachten te vinden.

Hij had ons reeds gehoord, want hij ontving ons met een vloed van scheldwoorden. Vooral mijn aanblik scheen hem woedend te maken.

„Zijt gij de uitvinder van dit kostbaar uurwerk in den boom?" sprak ik hem aan.

Een vergenoegd lachje gleed over zijn gelaatstreken.

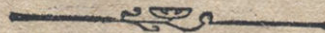
„Ja," schreeuwde hij, met duivelsche woede, „en het heeft mij veel moeite gekost, voordat het in orde was. Sedert een Christenhond mij mijn dochter heeft ontroofd, heb ik allen bloedigen haat gezworen, dagen en nachten heb ik gepeinsd, totdat mij dat ding daar buiten inviel,

Haha, wanneer ik van uit het venster zag, hoe zij gemakkelijk op de bank plaats namen en zoo kalm het schoone uitzicht wilden genieten, dan behoefde ik slechts een weinig aan den draad te trekken, en dan was de muis in de val. Ik kan u vertellen, dat het reeds een mooi aantal is. Jammer", voegde hij er aan toe, terwijl hij op mij wees, „dat deze te leep was."

Het was mij niet mogelijk te bepalen, in hoe verre de man toerekenbaar was, ik gaf den Turk opdracht, de politie er van in kennis te stellen, terwijl ik het huis verliet, om in de nabijheid dezen misdadiger te bewaken.

Toen de politie kwam, ging ik met den ambtenaar opnieuw in het gebouw. De Armeniër lag in een grooten plas bloed op den grond.

Ik had vergeten, den gevaarlijken dolk weer mee te nemen. De moordenaar had zich aan de godin der wrekende gerechtigheid onttrokken.

Een zonderling.

Er zijn te allen tijde menschen geweest, waarmede de wereld niets weet aan te vangen en die men nemen moet, zooals ze zijn, — maar die volgelingen wisten te verwerven, omdat, hoe meer men zich aan zijn eigenschappen gewent, men daarmede steeds meer verzoend wordt, totdat men ze ten slotte navolgenswaardig vindt.

Het spreekwoord: één gek maakt meer, mag men hier gerust in toepassing brengen.

Nadat de Duitsche keizer Leopold I, in het jaar 1663 op den Rijksdag te Regensburg, de hulp inriep van de Duitsche vorsten tegen de Turken die in Moravië en Silezië invallen gedaan hadden, verscheen aan het hof een man met een blozend uiterlijk in oud-Duitsche, boeren-kleederdracht.

Hij had zich geheel alleen, met zijn wandelstok in de hand, den weg gebaad door de hovelingen en bij die gelegenheid eenige van hen zoodanig afgeranseld, dat hun geschrei door het paleis weerklonk.

Met verbazing bekeek de Keizer den man, die alle etiquette had vermeden en vroeg hem, wat hij verlangde.

„Kent ge mij niet?” vroeg de man in Westfaalsch dialect. „Ik ben generaal Spork, en wil meehelpen om de Turken te verdrijven”.

„Gij generaal?” antwoordde de Keizer. „Gij zijt zeker overgebleven uit een der Boerenoorlogen?”

„Nee, zoo is het niet. Ik heb het vee gehoed en ben daarna soldaat geworden.”

„Zulk een generaal heb ik nog nooit gezien,” dacht de Keizer, maar om het even.

„Meld u bij den veldmaarschalk Montecuculi.”

Daarop keerde hij den officier den rug toe en deze stelde zich aan den veldmaarschalk voor, maar was dezen keer voorzichtig genoeg, in uniform te verschijnen.

Maar Montecuculi, die reeds van den dapperen en intelligenten krijgsman gehoord had, ontving hem zeer voorkomend en droeg hem het opperbevel tegen den groot-vizier Achmed Koprili op.

Het leger van den groot-vizier telde ongeveer twee maal honderd vijftig duizend man.

Spork hakte deze legermacht zoodanig in de pan, dat er slechts weinigen heelhuids naar Turkije terug konden keeren.

De veldtocht was daarmede geëindigd en de Porte moest onderhandelen over het aanknoopen van den vrede.

Natuurlijk was de ontvangst, die Spork nu bij den Keizer te beurt viel, geheel anders dan den eersten keer. De monarch was intusschen niet genegen om de eer der overwinning alleen aan hem toe te schrijven.

Hij wees naar een kruis, dat aan den wand hing en zei:

„Spork, zou hij het niet gedaan hebben?”

„Wel neen, Majesteit!” antwoordde de zonderling, terwijl hij met zijn hand tegen zijn degen sloeg, „deze heeft het gedaan!”

„Ik wil dat aannemen,” zeide Keizer Leopold, „en benoem u tot veldmaarschalk!”

„Dat komt mij ook toe!” beweerde de oude held.

„Daarbij schenk ik u de bezittingen Hollascheck en Binen in Boheme. Zij brengen u jaarlijksch een rente op van ongeveer twee maal honderd vijftigduizend gulden.”

„Dat is toereikend voor zakgeld!” antwoordde Spork, zonder een spier te vertrekken.

„Ik benoem u tevens tot rijksgraaf”, ging de Keizer voort.

„Daarop heb ik reeds lang geloerd!”

„Gij krijgt een wapen met de hoofden van Turken!”

„Dat is goed, Majesteit! Ik bedank u wel!”

Het eerste wat Spork na deze audientie deed, was, een onderwijzer in de schrijfkunst te bezoeken, bij wien hij binnentrad met de woorden: „Ik ben rijksgraaf geworden en moet nu kunnen schrijven! dat moet gij mij leeren.”

En de dikke hand, die tot dusverre slechts een degen had gevoerd, hield er zich nu mee bezig, reuzengroote letters op het papier te kladden, die er zoo lomp uitzagen als hij zelf.

Maar nu was hij ten minste spoedig in staat, zijn bevelen eigenhandig te onderteekenen en deed dit geregeld op dezelfde wijze als de regeerende vorsten, door zijn titel onder zijn naam te schrijven, dus: „Spork, graaf”, in plaats van te schrijven: „Graaf Spork”.

Er werd natuurlijk veel over deze zaak gesproken.

Ook de Keizer, die het gehoord had, maakte er hem opmerkzaam op, dat hij geen regeerende graaf van Spork was en dat hij verwachtte, dat zijn veldmaarschalk in het vervolg zijn stukken op de goede manier moest onderteekenen met: Graaf Spork.

Spork gaf kortaf ten antwoord: „Ik was eerder Spork dan graaf, ik doe het dus heel goed”.

„Maar,” gaf de keizer ten antwoord, „er waren reeds rijksgraven, vóórdat er Sporken waren”.

„Dat is ook mis”, beweerde de zonderling. „Uw Majesteit kent immers zijn ouden kameraad Kusch? Die was koning van Babylon en zijn zoon, de oude jager Nimrod, heeft de fundamenten gelegd voor den grooten toren van Babel en er waren twee metselaars die hem hielpen. De een heette Leopold, maar de andere was een Spork.”

De Keizer zweeg.

De volgende aflevering (No. 62) bevat:

DE PRIESTER VAN DEN ZONNEGOD.

MARA-MARIS
CIGARETTES EGYPTIENNES
OVERAL VERKRIJGBAAR.

Odeon-Jumbo-Fonotipia

bieden de meest uitgebreide
Muziek-repertoires

Muziek en Zang

voor Jong en Oud,
voor

IEDEREEN!

PROGRAMME

Odeon-Jumbo-dansmuziek

VRAAGT toezending van onze

CATALOGUSSEN

voor Gramophones
en Records

Odeon=Jumbo=Fonotipia
de Beste Muziek-platen en Gramophones

Muziek en Zang
brengen
Vreugde in uw Huis

GRAMOPHONE „WEBER”, MODEL 1912

Eene collectie van meer dan 50 verschillende modellen Gramophones, in alle prijzen, alle genres
Belanghebbenden worden beleefd uitgenoodigd een bezoek aan onze Monster-zaal te brengen

VERKOOP UITSLUITEND DOOR H.H. AGENTEN

International Talking Machine Co. M. Stibbe & Co. - Amsterdam, Singel 322

Belooning: 1000 pond sterling.

Wie
kent
hem?

Dat vraagt men in
Scotland Yard!

Wie
heeft hem
gezien?

Dat vraagt heel Londen!

Lord Lister genaamd John C. Raffles, de geniaalste aller dieven

brengt alle gemoederen in beweging, is de schrik van woekeraars en geldschieters; ontroofte hun door zijn listen hunne bezittingen, waarmede hij belaagde onschuld beschermt en behoeftigen ondersteunt.

Man van eer in alle opzichten

spant hij wet en gerecht menigen strik en heeft steeds de voorvechters van edele levensbeschouwing op zijn hand, nl. allen, die ervan overtuigd zijn, dat:

Ongestraft veel misstanden, door de wet beschermd, blijven voortwoekeren.

Men leze, hoe alles in het werk wordt gesteld, Lord Lister, genaamd John C. Raffles, den geniaalsten aller dieven, te vatten!

WARRANT OF ARREST.

Be it known unto all men by these presents that we hereby charge and warrant the apprehension of the man described as under:

DESCRIPTION:

Name: Lord Edward Lister, alias John C. Sinclair.
Age: 32 to 35 years.
Height: 5 feet nine inches.
Weight: 176 pounds.
Figure: Tall.
Complexion: Dark.
Hair: Black.
Beard: A slight moustache.
Eyes: Black.
Language: English, French, German, [Russian, etc.

Special notes: The man poses as a gentleman of great distinction. Adopts a new role every other day. Wears an eyeglass. Always accompanied by a young man — name unknown.

Charged with robbery.

A reward of 1000 pounds sterling will be paid for the arrest of this man.

Headquarters — Scotland Yard.

London, 1st October 1908.

Police Inspector,
Horny.

Vertaling:

Bevel tot aanhouding.

Wij verzoeken de aanhouding van den man, wiens beschrijving hier volgt:

Beschrijving:

Naam: Lord Edward Lister, genaamd John C. Raffles.
Leeftijd: 32—35 jaar.
Lengte: ongeveer 1,76 meter.
Gewicht: 80 kilo.
Gestalte: slank.
Gelaatskleur: donker.
Haar: zwart.
Baardgroei: kleine snor.
Oogen: zwart.
Spreekt Engelsch, Fransch, Duitsch, Russisch enz. enz.

Bijzondere kenteekenen: Het optreden van den man kenmerkt zich door bijzonder goede manieren. Telkens een ander uiterlijk. Draagt een monocle. Is in gezelschap van een jongeman, wiens naam onbekend.

Moet worden aangehouden als dief. Voor zijn aanhouding betalen wij een prijs van 1000 pond sterling.

Het Hoofdbureau van Politie Scotland-Yard.

Londen, 1. Oktober 1908.

Inspektieur van Politie
(get.) Horny.

Roman-Boekhandel voorheen **A. Eichler**
Singel 236 — Amsterdam.